

ДЖОШ МАЛЕРМАН КЪЩАТА НА ЕЗЕРНОТО ДЪНО

Превод от английски: Коста Сивов, 2017

chitanka.info

*На лудостта, наречена ухажване.
На душата на къщата на ужасите в пламъци.
На Алисън.*

1.

Това е най-добрата първа среща, за която някога съм чувала.

Амелия се усмихна широко и кимна.

— Да? — попита Джеймс. Не беше сигурен дали я е чул правилно.

Как мога да кажа не?

— Как мога да кажа *не*? Разходка с кану и непознат? Да. С удоволствие.

И двамата на седемнайсет. И двамата плахи. И двамата казват *да*.

Джеймс прокара потните си ръце през кестенявата си коса, след което ги избърса отново в престилката си. Не за първи път я виждаше в магазина на баща си. Всъщност за четвърти.

— Казвам се Амелия — представи се тя и се зачуди дали младежът вече не знаеше името ѝ, дали не я бе намерил в интернет.

— Джеймс — последва примера ѝ той и също се усмихна. — И, еха, колко се притеснявах да те поканя.

— Наистина? — Момичето зададе въпроса си искрено, макар да знаеше, че е така. Ръцете му го издадоха. Тя също беше неспокойна. — Защо?

Джеймс се засмя неловко.

— Сещаш се... момче и момиче... хората се срещат... не знам! Плашещо е!

Амелия също се засмя. Чувството да те поканят на среща беше приятно. Боже, беше чудесно. Колко време мина, откакто за последно ходи на такава? А и сега, в самото начало на лятото, ѝ се струваше някак си... нормално.

Нов ден.

Нов сезон.

И ново *да* на непознат, който я бе поканил на гребане на първата им среща.

— Ето каква ми е идеята — започна Джеймс, като се огледа, за да види дали баща му не е някъде наблизо. — Чичо ми има парцел на

езерото...

— Вече ми каза.

— Да, но има *второ* езеро до първото, което *никой* не използва. Имам предвид... някои хора ходят там, но поне няма да има, сещаш се, купища моторници. Можем да гребем точно до брега в подножието на планините. Ще са само за нас. Планините.

— Звучи ми чудесно — отвърна Амелия и заби палци в гайките на дънковите си панталонки. Изви гръб и изпъна жълтия си потник. Притесни се, че пъчи гърдите си прекалено много. Прегърби се. Притесни се, че се прегърбва прекалено много.

Джеймс се чувстваше още по-неудобно. Това беше железарията на баща му и определено ако Амелия се задържеше прекалено дълго наоколо, щеше да си промени решението. *Това ли е бъдещето му?*, щеше да се запита наум. Веднъж едно момиче изрече точно тези думи. Попита го дали това е бъдещето му. Джеймс не искаше Амелия да стори същото. Не искаше да си тръгва. Ако и тя си мислеше същите неща като него, то вече виждаше бъдещето им заедно, един живот, който щеше да започне от първата им среща. Представи си как се смеят на първото езеро, как се целуват на второто, как се женят в кану, как Амелия ражда в кану...

— Ще се видим в събота — промълви момичето и за момент Джеймс си помисли, че му казва, че трябва да се оженят в събота. Бузите му се зачервиха. Осъзна това. За бузите. Червенината тръгна по цялото му тяло. Изведнъж се разтревожи, че не тренира достатъчно. Притесни се, че Амелия ще си тръгне с мисълта за шкембето под престилката му, а не за планините, с които се опита да й отвлече вниманието.

Въпреки това успя да се усмихне. Дори намери малко увереност в гласа си.

— Да, в събота. Девет сутринта. Искаш ли да се срещнем тук?

— Тук? — Момичето огледа от горе до долу рафтовете с гумени маркучи, скоби и болтове. Може би това беше моментът, в който осъзнаваше ситуацията, работата, която имаше, бъдещето му.

— Освен ако не искаш да се срещнем някъде другаде? За мен няма значение.

— Не, не — отвърна Амелия. Опитваше се да звучи нормално, но всъщност се притесняваше, че изведнъж бе станала много

нерешителна пред него. — Тук е добре. Тук е чудесно. Събота. Девет.

Джеймс протегна ръка, за да се ръкува с нея, и осъзна колко неловко е това.

Тук е чудесно.

Отпусна ръката си тъкмо когато Амелия протегна своята.

— Супер.

— Супер.

Гледаха се един друг, без да са сигурни как да приключат първия си разговор. Имаха чувството, че някой е взел музиката от любовна песен от осемдесетте и я е пуснал на също толкова архаичните високоговорители на железарията. Почувстваха се неловко.

— Чао — каза Джеймс и тръгна да излиза от магазина.

Едва не събори кутия с градински прожектори от рафта. Не погледна към Амелия, докато оправяше кутията. Вместо това се опита да намери някой клиент — който и да е — и да му помогне. Когато се отдалечи достатъчно от нея, му се прииска да бе погледнал назад.

Просто искаше да види лицето ѝ още веднъж.

Събота, помисли си. Тогава ще я видиш отново.

Навън, докато вървеше към колата, Амелия превъртя предложението на Джеймс в главата си. Чувстваше се чудесно.

Най-добрата първа среща, за която някога съм чувала.

Джеймс имаше мили очи. Както и мило лице, и мил глас.

Едва когато седна зад волана на старото си жълто „Омни“, осъзна, че не бе купила онова, за което дойде в железарията. Нов маркуч.

Зачуди се дали да се върне обратно.

Не, реши най-накрая. Може би дойде тук точно за среща.

Запали двигателя на колата.

2.

— Яко — каза Амелия. — Зелено е.

Наистина *беше* яко. Зелено кану с кафява вътрешност. Приличаше на онези, които човек може да намери в учебниците по история, заедно с двама индианци в тях.

— Също така е здраво — каза Боб, чичото на Джеймс. Късите му дънкови панталони и разгърдената му бархетна риза бяха на мода през 1995-а. — Разбира се, това не означава, че не може да се преобърне.

Амелия и Джеймс се спогледаха. Вече бяха нагазили в студената вода.

Едва се познаваха.

— Няма да стоим прави — обеща Джеймс. — Научил съм си урока.

— Аз също — съгласи се Амелия.

— Гребала ли си преди? — попита чичо Боб.

Момичето се изчерви.

— Не мога да кажа, че съм *гребала*, но съм била в кану и преди. Да. Това минава ли за гребане?

Чичо Боб се засмя и взе греблата от вътрешността на лодката.

— Тези са от солидно черешово дърво. Не питайте защо. Триш ги искаше така. Не мисля, че ги е използвала, откакто ги купихме. Но, вижте, двамата ще имате на разположение доста луксозни гребла.

Боб погледна хладилната чанта, която Джеймс вече беше сложил в кануто.

— Нямам нищо против да пийнете по някоя бира там, но внимавайте, става ли? — Обърна се към Амелия. — На колко години си?

— Седемнайсет.

Боб помисли за миг. За един не много дълъг миг.

— Двойка седемнайсетгодишни — каза той. Очите му се изцъклиха. Като че ли си спомни собствените си седемнайсет. — Страхотно.

Джеймс отиде до предната част на кануто. Водата му беше до глезените. Стъпи вътре и седна на предната седалка. Амелия се разположи зад него.

— Благодаря ти, Боб — каза тя.

— Няма проблем. — Чичото сложи обувки си в сандал крак на задната част на кануто. — Сега вървете да се държите като седемнайсетгодишни.

И ги бутна във водата.

3.

— Това е езерото — каза Джеймс. Щракна с пръсти, сякаш се опитваше да спре думите, които излязоха от устата му. *Разбира се*, че това бе езерото.

— Великолепно е — възхити се Амелия.

Момчето гребеше от дясната страна на кануто. Момичето ги направляваше и гребеше от лявата.

Очите ѝ обхождаха бръчкащата се повърхност на водата.

Тя бе изключително синя, като синьото в картините.

Имаше чувството, че *рисува* с греблото като с четка. Сякаш цялата тази красота идваше от простите движения, които правеха с Джеймс.

— Според теб какво има там долу? — попита Амелия. И съжали, че го стори. Все едно се страхуваше. *Какво има там долу?* — Имам предвид... какви риби?

Не ѝ стигна смелостта да каже на Джеймс, че шортите му са се свлекли и се вижда цепката на задника, досущ като при някой водопроводчик.

Водопроводчици. Железария. Усмихна се.

— Всякакви видове — отвърна момчето, но не беше много сигурно какви точно. — Костур... може би.

Искаше му се да ѝ каже, че има нещо магическо в езерото. Скрито съкровище. Мистериозни останки. Чудовище.

Също така съжаляваше, че седна отпред. Не можеше да я вижда от мястото си.

Обърна се към нея.

Очите му бяха скрити зад слънчевите очила, а правата му кестенява коса бе мокра от пот заради гребането. Пред него беше безкрайната синя шир. Но не... *не* беше безкрайна. Езерото бе очертано по брега, който представляваше пръстите на краката на планините. Те, от своя страна, бяха покрити с дървета.

В подножието на планините имаше много къщи. Ферми и къщурки във формата на буквата А. Веранди, на които семействата сядаха, за да пият кафе и да гледат как слънцето изгрява и залязва край езерото. Амелия се зачуди какви ли животни живеят сред дърветата. Сред къщите.

Някакъв двигател изрева и Джеймс отново погледна напред. Амелия забеляза моторницата вдясно от тях — тя пореше водата край брега, сякаш го ореше. В нея имаше четирима души в бански костюми. Изненада се, че да гребе в кану, й харесваше страшно много. В зеленото кану с кафява вътрешност. Старата школа. Погледна към хладилната чанта между тях. Знаеше, че Джеймс е донесъл бири. Сандвичи. Почувства се толкова... изискано. Да гребе, вместо да се вози на моторница. Да говори, вместо да крещи. Да гледа, вместо да подминава.

Последва изненадващ писък и двамата видяха едно от момичетата в моторницата да се смее. То се беше навело прекалено близо до мотора и махаше с ръце към следата, която оставяха след себе си.

Определено беше пияна. Безгрижна. Вилнееше.

Джеймс се притесни, че на Амелия моторницата може да ѝ се стори по-забавна. Тя *наистина* изглеждаше така. А той се потеше тук, в кануто на чичо си, докато някакви други момчета с истинска лодка караха момичетата да пицят от кеф.

Погледна назад към нея, за да провери дали е ентусиазирана, или не.

Амелия беше красива. Прекрасна. Истинска. Кестенявата ѝ коса изглеждаше изключително светла на фона на синьото езеро зад нея. Не знаеше как се беше пристрашил да я покани на среща. Просто го направи. Кануто, езерото, всичко това просто се изля от него, защото бе първото забавно нещо, за което се сети. А сега се нуждаеше от повече смелост. Повече увереност. Къде бяха отишли те?

Дали се забавляваше?

Джеймс отново се обърна напред.

Нещо скочи във водата. Той посочи.

— Видя ли го? — провикна се през рамо.

— Не, но го чух.

— Доста *големичко* беше.

— Колко големичко?

Вълните, които беше създало, се разплискаха.

— Не знам. Колкото един хляб?

Амелия изсумтя невярващо. Изкикоти се. Избухна в смях.

— Колкото един хляб? Какво, по дяволите, означава това?

Засмя се още по-силно.

Джеймс последва примера ѝ.

— Кълна се. Това, дето скочи във водата, беше голямо колкото самун ръжен хляб.

Амелия едва не му каза, че е огладняла от тези думи. В действителност не беше. В главата ѝ се въртеше гадната мисъл за клисав хляб.

Господи, помисли си тя. Постоянно мислиш какво да кажеш. Момчетата забелязват такива неща! Момчетата забелязват, когато момичетата се опитват да измислят какво да кажат.

Мамка му, помисли си Джеймс. Онези пичове на моторницата се наслаждават на бикините на момичетата си, а аз нося ръжен хляб. По дяволите!

Момчето се наведе, за да вдигне нещо, и Амелия видя как хоризонтът се раздели от прегърбеното му тяло. Планините бяха от двете страни на върха на кануто. Гледката бе невероятна.

Джеймс отново се изправи. Между палеца и показалеца си държеше паяк.

— Паяк! — каза той и Амелия видя, че е голям. Доста голям.

Огледа пода около обувките си. Огледа и кърпата, на която стоеше.

— Мамка му — отвърна тя.

— Не ги ли харесваш?

— Не... искам да кажа... не че не ги харесвам...

— Страх те е от паяци ли? Мъничко? Ще се отърва от него.

— Не! Къде ще го оставиш?

Джеймс погледна двете страни на кануто.

— Във водата?

— Не, не. Това е ужасно. Не мога да живея с мисълта, че е бил пратен в езерото заради мен.

Не мога да живея? Пратен в езерото? Амелия имаше чувството, че всичко, което изрича, е грешно. Че не може да се

представи по правилния начин. Че не може да покаже на Джеймс каква е всъщност.

— Е, добре. Май остава при нас.

Искаше му се да ѝ помогне. Не искаше да е изплашена. Момчетата в лодката вероятно убиваха паяци по цял ден.

— Добре — каза Амелия. — Но го дръж под око, става ли?

Джеймс остави паяка на върха на кануто. Посочи напред.

— Виж. Това е входът към второто езеро. На него няма никакви къщи.

Амелия погледна към един покрив, който стърчеше от дърветата в подножието на планините. Имаше чувството, че потъва. Или се крие.

— Звучи ми яко — каза тя.

Загребаха към второто езеро.

4.

Амелия не смяташе, че е възможно, защото бе *малко* вероятно, но в крайна сметка, второто езеро *се оказа* по-красиво от първото.

И по-отдалечено.

Навярно бе по-малко с една трета от предното, предположи тя, а бреговете му бяха гъсто залесени с дървета, които създаваха впечатлението, че въобще няма земя под тях.

Сякаш водата се държи от дърветата — езеро на кокили.

А водата!

Великолепна. Не беше като тропическите плажове по снимките, защото бе по-чиста от тях. Най-чистата, която някога бе виждала.

— Това е... — започна тя, но млъкна. И спря да гребе. Остави греблото върху краката си, нави си ръкавите и просто се *загледа*.

Джеймс продължи да гребе, но по-бавно, за да може също да се наслаждава на гледката.

Амелия слушаше как кануто пори хладната повърхност, това беше единственият звук, който се чуваше, сякаш всички риби спяха. Улови отражение във водата, *своето* отражение, лицето ѝ бе изкривено от вълните в странна форма.

Зеленото тяло на кануто като че ли принадлежеше на това място, все едно бе част от второто езеро. Сякаш бе направено точно за него.

Амелия погледна напред и мълчаливо благодари на Джеймс. Видя, че и той е оставил греблото на краката си. Гледаше някъде вдясно. Профилът му се откри ясно пред нея и тя се зарадва, че бе приела предложението му.

— Гладна ли си? — попита момчето. Все още гледаше вдясно, към бреговата линия от големи дървета.

Той беше гладен. Всъщност бе гладен още преди да тръгнат. Но първо искаше да ѝ покаже езерата и да стигнат до средата на второто. Ако се окажеше, че няма за какво да си говорят...? Е, добре. Носеше храна. А ако имаха за какво да си говорят, щяха да го сторят по време на обяда.

— Да — отвърна Амелия.

Джеймс внимателно плъзна крака над седалката и момичето си спомни предупреждението на чичо Боб, че може да се преобърнат. Представи си го, как двамата плъсват във водата с разперени ръце, кануто им потъва, а наоколо няма никой, който да им помогне. Щеше да се наложи да плуват до брега. Щяха да изгубят хладилната чанта и нещата си.

Джеймс вече се беше обърнал с лице към Амелия, падна на колене и кануто наистина се разклати сериозно. Момичето се хвана за двете му страни. Момчето застина за момент.

Кануто се стабилизира.

Спогледаха се. Засмяха се.

— Съжалявам — извини се Джеймс. — Това не беше много умно от моя страна.

— За малко да се преобърнем.

Наистина ли беше така? Определено се изплаши.

— Съжалявам — извини се отново момчето.

— Не. Няма нищо. Просто си представих как се давим.

Това някаква тъпа шега ли беше?

Джеймс също се почувства глупаво.

— Сандвич с пуйка? — попита той. — Чипс? Вода?

— Добре ми звучи. Като сух пакет.

Поредната тъпа шега. Кой би донесъл сух пакет, когато се намира сред природата, където всичко е пълна противоположност на сухия пакет?

Въпреки това Джеймс се усмихна. Извади два сандвича, увити във фолио, две бутилки вода и два пакета чипс. Раздели ги и подаде на Амелия нейната част. Изправи се, този път внимателно, и се върна обратно на седалката.

— Проблем с маркуча ли имаш? — попита той.

Момичето се засмя с пълна уста и част от храната изхвърча от нея.

— Добре ли си?

— Да — отвърна то и преглътна. — И да, наистина имам проблем с маркуча. Напълно забравих да купя нов, когато бях в магазина ти.

— Той не е мой.

Джеймс съжали, че отвърна по този начин. Все още не беше решил дали да ѝ каже, че баща му притежава железарията. Дали вече не знаеше?

— Какво му има на маркуча ти? — попита той.

— Надупчен е.

— Сигурна ли си, че не е от скобата?

— Какво е скоба?

Далеч от тях една птица прелетя над водата. Джеймс погледна бедрата на Амелия.

— Скобата, която държи двата маркуча заедно. Два маркуча ли са?

— Да.

— В такъв случай вероятно е скобата. — Отхапа от сандвича си. Птицата отново се издигна нагоре. Кожата на Амелия изглеждаше толкова чиста, толкова мека. — Виждала ли си дупки в някой от маркучите?

— Така мисля.

— Тогава може и да не е от скобата. Във всеки случай, мога да го оправя.

— Наистина?

— Разбира се. Или мога да ти покажа как сама да го оправиш. Много е лесно. Да поправяш разни неща. Първо трябва да видиш колко части има това нещо, сещаш ли се? След това започваш да търсиш коя част е счупена.

— Добре.

Един орел прелетя над тях. Насочи се към брега. Кацна на върха на едно дърво.

— О, човече — развълнува се Джеймс и остави сандвича си върху хладилната чанта. — Мисля, че можем да го видим по-отблизо.

Дори от това разстояние Амелия видя гнездо на върха на дървото. Приличаше на голяма плетена кошница, която служи за подслон на птицата.

— Да го направим.

Джеймс вече се обръщаше напред.

— Готова ли си? — провикна се той.

— Да.

Загребаха бързо към дърветата. Орелът остана в гнездото си. Като че ли ги наблюдаваше как го доближават. Когато се приближиха достатъчно, Джеймс заби греблото във водата, кануто се завъртя и почти спря близо до брега.

Обърна се към Амелия и сложи пръст върху устните си.

Но тя не можеше да се сдържи, трябваше да каже нещо.

— Мамка му — прошепна. — Не съм виждала орел... *от толкова близо!*

Много добре, помисли си Джеймс. Един орел можеше да е също толкова вълнуващ, колкото една моторница.

— Невероятно — каза той.

На Амелия ѝ се искаше да си бе взела фотоапарата. После реши: по-добре, че не го бе сторила. Следващия път щеше да му мисли. Ха, вече мислеше за следващ път.

Разглеждаха орела доста дълго време. Най-накрая той полетя, вероятно тръгна на лов, а Амелия проследи с поглед пътя му, докато нещо под него не привлече вниманието ѝ.

— Какво е онова? — попита тя.

Джеймс очакваше да види друга птица.

— Кое какво е?

— Онова — момичето посочи с греблото.

— Нищо не виждам.

— Прилича... на малък мост, може би?

Момчето заслони очи с ръка и погледна в посоката, в която му сочеше.

— Не помня да има мост на това място. А и все още не забелязвам нищо.

— Виждаш ли онова тъмно иглолистно там?

— Кое?

— Високото. По-високо е...

— Да, виждам го.

— Добре, сега погледни към корена му и наляво с... едно... две... три дървета.

Джеймс изпълни нареждането. Видя го.

— Уха! Нямам представа. Я чакай. Знам какво е.

— Какво?

— Прилича на малък път. Асфалтов. Мисля, че е предназначен за хората, които обслужват езерата. Нещо като сервизен път.

— Ах.

Джеймс се усмихна.

— Искаш да го разгледаме, нали?

Амелия сви рамене. Не искаше да казва *не* на нищо. Не и днес.

— Имам предвид *да*. Защо не?

— Добре — отвърна момчето. — Добре. И аз искам да го видим. Загребаха към асфалтовото парче от път, почти заровено под дърветата край брега.

5.

— Какво си правила на другите си първи срещи? — провикна се през рамо Джеймс.

— Какво?

— Какви са били предишните ти първи срещи?

— Не и като тази — провикна се в отговор Амелия. — Филми. Вечери.

Добре, помисли си Джеймс.

— Филмите не са добра първа среща — каза той.

— Аха.

— Дори ако филмът е добър.

— Аха.

Амелия искаше да каже нещо умно от рода на *можеш да научиш много за някого, като стоиш два часа на тъмно с него*, но не го стори, защото не го вярваше.

— Имах една среща — започна тя, докато гребеше и направляваше, — на която момчето ме заведе при родителите си в ранчото им в Обага.

— Добре звучи.

— Родителите му също бяха там.

— Уха! Запознала си се с родителите му на първата среща?

— Аха. Запознах се.

Джеймс се засмя. Амелия — също. Смехът им бе непринуден, но имаше нещо неловко в него.

— Виждаш ли онази плетеница от храсти под пътя? — попита момичето.

— Да.

— Какво ли се крие там?

Доближиха се достатъчно, за да видят, че под асфалта има тунел. Бяха залети от червено и неоновено зелено, черно и оранжево.

Графити. Много графити. Странни фрази, които нямаха никакъв смисъл за тях, но вероятно за друг имаха.

— Пънкари — каза Амелия и веднага съжали за изтърваната дума. Беше нещо, което майка ѝ би казала. Защо ли ѝ звучеше забавно, преди да я изрече? Не знаеше ли кое е забавно и кое — не?

— Какво?

Нямаше намерение да повтаря глупавата си дума.

— По-близо — отвърна вместо това тя. — Да се приближим още.

— Става.

Водата край брега бе по-тъмна, дърветата хвърляха сенките си върху нея. Амелия се зачуди дали не бе по-дълбока тук, дали водата, която течеше в тунела, не отиваше на някое по-дълбоко място.

— Аз имах най-лошата първа среща на света — каза Джеймс, докато продължаваше да гребе.

— О, така ли?

— Аха. Поканих едно момиче на боулинг и тя каза да. Планът ми беше да викна някои приятели с нас и да си прекараме чудесно. Никой не дойде, никой не се съгласи, и в крайна сметка, отидох на боулинг с момиче, което въобще не познавам.

— Доста си добър в това.

Джеймс се обърна. Амелия се усмихна.

— Честно казано, не каня много момичета на срещи, ако това имаш предвид.

— Имах предвид, че си доста добър в това да излизаш с момичета, които не познаваш.

— Така ли?

— Да.

Амелия се усмихна. На Джеймс му се прииска да я целуне.

— Благодаря — отвърна той. Беше искрен. — Така че двамата отидохме да играем боулинг. Момичето беше приятно, но доста срамежливо — разговорът не вървеше. Питах я разни неща, но не беше лесно. Дойде нейният ред да хвърля топката, но докато вървеше към линията, се хлъзна, падна и си счупи ръката.

— О, не!

— В лакътя.

— О, боже!

— Да. Беше ужасно.

Бяха стигнали достатъчно близо до тунела, за да видят, че някой бе нарисувал дебел пенис с венички и големи смешни очи.

— Пънкари — каза Джеймс и на Амелия ѝ се прииска да си бе повторила думата преди малко.

Приблжиха се достатъчно близо. Спряха да гребат. Понесоха се по водата. Вторачиха се в тунела.

— Хей — въодушеви се Джеймс. — Онова от другата страна може да е езеро.

Амелия погледна натам.

— Никога ли не си ходил там?

— Не. Даже не мисля, че кануто може да мине през тунела. Момичето си представи как двамата засядат в него, а един дебел пенис с венички и големи смешни очи се надига от водата.

— Обзалагам се, че ще се поберем.

— Мислиш ли?

— Да.

— Добре — съгласи се Джеймс. — Да опитаме.

6.

Кануто одраска бетонните стени на тунела и Джеймс си помисли за чичо Боб.

Мамка му. Боята.

Зелената боя. Олющеното.

Кануто се побра. Едва.

Вътре беше толкова тясно, че не можеха да използват греблата си. Не можеха дори да ги сложат върху коленете си. Джеймс положи своето вътре в лодката. Амелия стори същото. Придвижваха се напред в тунела с пръсти и длани.

Никой от двамата не предложи да се откажат. Никой от двамата не предложи да се върнат.

Амелия се изненада, когато Джеймс извади фенерче от раницата си. И така разбраха колко тъмно всъщност бе тук.

Постоянно имаха чувството, че ще заседнат, тунелът ставаше все по-тесен и по-тесен. Само дето в действителност не се *стесняваше* и те не заседнаха. Просто продължиха да остъргват стените и да люцят боята.

На половината път се наложи да се наведат, а на две трети — наистина трябваше да залегнат.

— Като в ковчег сме — констатира Амелия. Репликата звучеше по-забавно в главата ѝ.

Джеймс дишаше тежко. Не му беше лесно.

— Погледни я тази — каза той, беше се навел изцяло и освети с фенерчето стената, на сантиметър от кануто.

Светлината им разкри тънка женска фигура с огромни цици. От тях течеше нещо като мляко. Втора тънка женска фигура бе паднала на колене и бе изплезила език, за да приеме течността.

— Уха — каза Амелия. — Арт тунел. Разгонени вандали.

На Джеймс му хареса това, което Амелия каза.

Разгонени.

На около трийсет сантиметра от рисунките с розово беше изписано КУРОВЕ.

Засмяха се.

— Може ли да спрем за секунда? — попита Джеймс.

— Тук ли?

— Да, изморих се.

— Добре.

Момчето изключи фенерчето. Двамата дишаха тежко. Амелия си го представи как отново включва светлината под лицето си и разкрива гротескни графитни устни и вежди.

— Имах още една странна първа среща — каза Джеймс в мрака.

— По-странна от тази?

— Имаше едно кафене в града — „При Рита“. Помниш ли го?

— Аха.

— Така. Постоянно четях книги там. Наистина си падах по Агата Кристи и...

— Чакай. Чакай. Агата Кристи?

— Да.

— Баба ми чете Агата Кристи.

— Чудесна е.

— Наистина?

— Да.

— Добре.

— Сериозен съм.

— Вярвам ти. Какво се случи?

— Това момиче също четеше Агата Кристи и дойде да си поговорим за нея. Пита ме коя е любимата ми нейна книга. Такива неща.

— Звучи ми като добро начало.

— Вероятно. След което ме покани на среща.

— Къде?

Ехото, което гласовете им създаваха, бе силно. Сякаш едновременно дишаха четирима, а не на двама души.

— Попита ме дали не искам да се помотаем същата вечер, след като кафенето затвори. Съгласих се. И тя просто се върна на масата си и всичко ми се стори адски странно, сега ли се? Защото тя си четеше на своята маса, а аз — на моята, а се предполагаше, че ще ходим на

среща. Пък въобще не си говорехме. Сецаш ли се? Прииска ми се да си тръгна, но не исках да я зарязвам. Затова прочетох още осемдесет страници. Тя през цялото време четеше книгата си срещу мен. В секундата, в която казаха, че затварят кафенето, дойде и ме попита: „Готов ли си?“. Потвърдих. Предложи да отидем у тях и да гледаме филм.

— Уха — отвърна Амелия. — Носеше ли болнична гривна?

— Моля?

— Какво се случи после?

— Отидохме у тях. Слязохме в мазето. Седнахме в двата края на дивана.

— Имала е проблем да стои близо до теб.

Джеймс се засмя.

— Да, така беше! Попита ме: „Гледал ли си «Дърводелецът»?“. Нека те попитам, Амелия, *ти* гледала ли си „Дърводелецът“?

— О! *Не* сте гледали този филм на първа среща, нали?

— Гледахме го — отвърна момчето. — Гледахме го.

Момичето се засмя.

— Готова ли си? — попита Джеймс. — Мисля, че си починах.

— Да.

Отново сложиха ръце върху хлъзгавите стени и започнаха да се изтласкват напред. Стъргането и лющенето се завърнаха.

Пред тях — слънчева светлина. Но нищо не се виждаше. Все още не.

Продължаваха да се изтласкват. Амелия усети пот по гърдите и корема си.

Успяха да се изправят отново. Наполовина.

— Почти стигнахме — провикна се Джеймс.

Кануто заседна.

Имаха чувството, че няма да може да продължи.

— Мамка му — ядоса се момчето.

— Мамка му.

— Хайде просто да го направим. Да натиснем наистина здраво.

— Притесняваш ли се, че кануто е надраскано и че боята е олющена?

— Да.

— Какво ще направим по въпроса?

— Ще взема боя от магазина на баща ми.

— От магазина на баща ти?

— Мамка му.

— Какво?

— Не исках да ти казвам, че баща ми е собственик на железарията, в която работя.

— Защо не искаше?

— Не знаеше ли?

— Не. Но това е чудесно.

— Притесних се, че ще си помислиш, че това ме чака и мен.

— Наистина?

Разбира се, това означаваше, че е мислил за съвместно бъдеще с нея. В този момент не знаеше как да се чувства по въпроса.

— Готова ли си? — попита Джеймс.

Амелия се зарадва, че смениха темата. Всъщност и двамата се радваха.

— Готова.

Притиснаха длани в стените. Разнесе се нов звук — на огънат метал. Все едно свиреше рок група.

Огънат метал.

Джеймс изръмжа и забута с всички сили.

Водата се разплиска в предната част на кануто. Беше някак свежо, хладно, ново.

Натиснаха още веднъж и — с оглушителен писък — лодката се освободи.

Заля ги хладен вятър и те залегнаха. Кануто се плъзна навън от тунела, благодарение на последния тласък.

Никой от двамата не взе греблата, докато се носеха бавно върху повърхността на третото езеро.

— Мамка му — каза Амелия.

— Аха — отвърна Джеймс. — Мамка му.

7.

Стори им се, че третото езеро е обитавано. Може би не точно сега, но някога. Или просто онзи, който бе използвал сервизния път, беше идвал толкова често тук, че бе оставил част от енергията си.

— Избавление^[1] — каза Амелия. Но това беше глупаво. Не се намираха в пущинаците на Тенеси. Освен това всеки казваше това, когато се намираше в кану и се почувстваше малко по-странно заради заобикалящата го среда.

Брегът бе осеян с високи борове, които стърчаха от тъмнозелени шубраци.

Водата беше мътна, като че ли тинята от езерното дъно се бе качила горе, за да види какво е излязло от тунела.

— Не мога да повярвам, че чичо никога не ми е казвал за това — изненада се Джеймс.

Амелия разбираше защо не го беше сторил. Предвид великолепието и красотата на първите две езера, нямаше никаква причина човек да посещава третото. То беше като добавка. Като запушен улук на красива къща.

А и миришеше. Не чак като боклук, а като лични вещи, от които човек вече няма нужда. Амелия беше усещала подобна миризма на гаражните разпродажби, на които бе ходила с майка си и баща си.

— Точно това е — заяви тя.

— Кое? — Отново бяха започнали да гребат, да се отдалечават от тунела и да приближават средата на новото езеро.

— Имам чувството, че виждаме нещо, което не трябва. Нещо лично.

Джеймс погледна към небето.

— Усещаш ли това? — попита той.

— Мисля, че да — отвърна Амелия. — Какво подушваш?

— *Старост!* — обърна се Джеймс и й се усмихна.

Момичето също се усмихна. Замисли се за първото езеро. Дали не трябваше да се върнат на него?

— Не е толкова зле — каза тя, защото ѝ се искаше да е позитивно настроена. — Ако това беше първото езеро, което бях видяла днес, нямаше да съм толкова разочарована.

— Наистина?

— Да. Всичко е в сравненията.

— Мисля, че пак щях да съм отвратен.

— Дори ако не бяхме видели другите две езера?

— Но ние ги видяхме.

— Така е.

Не беше малко, но не бе и голямо; около половината от първото езеро и две трети от второто. Край брега имаше по-малко дървета и ясно виждаха къде планините се плъзгат във водата. Гребяха към тях.

Непосещавано.

Думата като че ли плуваше във водата, скочи и се намести в главата на Амелия.

— Гладна ли си още? — попита Джеймс. — Така и не довършихме обяда си.

Въпросът беше дразнещ, помисли си момичето. Неуместен. Но защо?

Защото вие, хлапета, ядохте на второто езеро. Сега сте на третото. Нещата тук са различни.

Амелия погледна към водата. Една риба плуваше на една страна на около трийсет сантиметра под повърхността.

Мъртва е, помисли си тя.

Но рибата като че ли гледаше нагоре — към нея.

— Добре съм си така — отвърна Амелия, но това създание я изнервяше. Имаше ли ѝ нещо на водата? Мъртвите риби в езерата, разбира се, бяха нещо нормално. По-скоро я притесняваше как я гледа рибешкото око, сякаш бяха срещнали погледите си, рибата и тя.

— Винаги съм гладен — сподели Джеймс. — Като дете ядях по два... *мамка му!*

Амелия заби поглед в него. Мислеше си за рибата, когато той изкрещя. Заради нея ли крещеше?

— Какво? — попита тя. Изплашена. — Какво?

Джеймс извади греблото от водата. Амелия стори същото.

Момчето се взираше в повърхността на езерото с ококорени очи, с прекалено ококорени очи.

Момичето погледна.

Също го видя.

Покрив.

— О, боже — изуми се тя. — О, *боже* мой.

Понесоха се около него, над него, като малка птичка в небето, като самолет за двама.

— Това не е ли... — започна Джеймс, но не успя да довърши.

— Да — отвърна Амелия. — Това е *къща*.

Наистина беше; и двамата я видяха. Къща. Под водата. Покривът се намираше под водната повърхност. И все пак там долу бе толкова тъмно...

Джеймс първи излезе от унеса, върна греблото във водата и започна да гребе в противоположната посока, за да подкара кануто назад. Амелия стори същото.

Понесоха се.

Отново над къщата.

Къщата.

Под водата.

Без да изрекат и дума, двамата се хванаха за ръба на кануто по едно и също време и пръстите им докоснаха олющената боя. Слънчевите лъчи танцуваха по водната повърхност и приличаха на блестяща завеса, на покана, на разкритие.

На нещо друго.

— О, боже мой — повтори Амелия.

Не можеше да измисли нищо друго.

— Огромна е — констатира Джеймс.

Ако можеха да съдят по шистовия покрив, къщата наистина бе голяма.

Под тях.

Под водата.

Спогледаха се и мълчаливо се съгласиха, че ще я разгледат. Щяха да влязат във водата. Никой уважаващ се седемнайсетгодишен, излязъл на първа среща, не би отплавал далече от *това*.

Но като за начало, за минута или две, засега... просто се гледаха.

[1] Препратка към американския драматичен трилър „Избавление“, считан за един от най-добрите филми от 1972 г.,

получил множество номинации за „Оскар“ и „Златен глобус“. В него четирима бизнесмени искат да се спуснат с канута по пълноводна и стръмна река, но се натъкват на двама престъпници, които започват да се гаврят с тях. — Б.пр. [↑](#)

8.

— Имаме стълба — каза Джеймс и я извади изпод спасителните жилетки и кърпите на пода на кануто.

— Така ще можем да се върнем обратно в лодката — каза Амелия. Това не беше въпрос. Това бе нейното приемане на обрата, към който следобедът бе поел.

Покривът се набръчкваше от невидими вълни, от подводни трептения.

Амелия започна да се смее. Какво друго ѝ оставаше? Освен ако покривът не се носеше свободно, трябваше да има къща под него. Джеймс също започна да се смее.

Какво друго им оставаше?

— Това е шибана *къща*! — каза момичето, след което изписка, защото бяха на първа среща, а ето че откриха нещо лудо, някаква магия сякаш.

Джеймс закачи стълбата от едната страна на кануто. Тя изтрака върху олющената боя и той изпита чувство на вина. Чичо Боб. Дали чичо Боб знаеше за този покрив?

Все още усмихната и заредена от откритието, Амелия погледна към входа на тунела. Оттук се виждаше като полуотвор. Изглеждаше някак си анимационно. Сякаш някой го бе нарисувал върху планините.

Това не е истински вход, помисли си момичето. *Това е солидна стена*. След което изгони глупавата мисъл, но не можеше да измисли по-умна.

Тунелът е неудобен изход.

Амелия погледна отново потопения покрив. Джеймс бавно клатеше глава. Погледна я и отново се засмяха, едва, по начина, по който нещо тайнствено може да накара двама души да се разсмеят. Не на нещо забавно. А на нещо невъзможно.

— Добре — каза момчето и стисна въжената стълба. — Кой ще е първи?

Въжето изглеждаше като подпалка в ръката му. Амелия си представи как стълбата избухва в пламъци. Тогава нямаше да могат да се върнат в кануто безпроблемно.

Нямаше смисъл да се тормози с подобни мрачни мисли.

— Аз ще го направя — заяви тя. Нямаше намерение да се държи като страхливка.

Джеймс се изненада.

— Наистина? Не би ли следвало да съм аз?

— Защо?

— Не знам. Добре. Ти върви първа.

— Не. Ти върви първи.

— Не, не. Наистина.

— Мисля, че ми трябва малко време, за да свикна с идеята — отвърна Амелия. Вълнуваше се, но и беше изплашена. Този покрив не беше просто *върхът на айсберга*. Кой ли можеше да каже какво се крие под него? — Определено трябва да го направим *двамата*.

— Много се радвам, че го казваш — съгласи се Джеймс. — Но и можем просто да отплаваме и да се престорим, че нищо не се е случило.

— Можем ли?

— Е, аз...

Не, помисли си той, докато гледаше светлите ѝ очи. Стори му се, че просто е иронична.

Джеймс огледа брега. Нямаше никакви признаци на живот. Нито някой сърдит старец, който да им вряка. Нито някой познат, който да каже на чичо Боб какво смятаха да правят. Имаше чувството, че се намират в средата на тиха стая. Тяхна стая.

Погледна водната повърхност. Оглеждаше се за кайманови костенурки. За змии. За балончета от нещо, което може би живееше там долу.

Срещата щеше да се развие ужасно, ако Джеймс се гмурнеше и го ухапеше мокаси^[1]. Колкото повече се взираше във водната повърхност, толкова повече бръчкащият се покрив му приличаше на картина. Нарисувана с маслени бои. Струваше му се, че да се гмурне в тази фалшива реалност, щеше да е много по-лошо, отколкото всичко, което една змия можеше да му направи.

— Амелия — започна Джеймс и установи, че му харесва да изрича името ѝ. *Амелия*. Тя го гледаше и чакаше думите му. Тялото ѝ изглеждаше гладко и чисто на фона на червения ѝ бански костюм. Не можеше да ѝ се насити. Тялото ѝ. Извивките, линиите, кожата. — Как, мислиш, се е озовала там?

— Къщата за кукли на Бог.

— Какво?

— Не знам.

— Сега ли си го измисли?

— Аха.

— Звучи ми като заглавие на филм.

— Ха-ха. Благодаря ти.

— Мисля, че е била построена там долу.

— Вероятно не.

— Трябва да е.

— Не мисля така. По-скоро е пропукала леда.

— Леда?

— Да. Някой се е опитал да я премести върху езерото.

— Брей! Интересно. Само дето тези езера никога не са замръзвали.

— Е, виж сега. Някой е трябвало да им го каже предварително.

Джеймс се усмихна.

Кануто отново бе променило позицията си и сега покривът се падаше близо до задната му част. Момчето падна на колене и се опита да ги върне на предишното им място с греблото. Амелия отново се сети за предупреждението на чичо Боб, че може да се преобърнат.

— Страхуваш ли се? — попита тя.

— Хм...

— Честно.

— Никога не лъжа.

— Така ли?

— Имам предвид... аха.

— Страхуваш ли се?

Амелия се усмихваше с онази усмивка, която приятелите си разменяха, преди да влязат в къщата на ужасите на градския панаир или когато бяха избрали да гледат някой особено страшен филм.

Готов или не... идвам.

— Да, определено. Но не и достатъчно, за да не го направя.

— Добре. И аз се чувствам така.

От какво трябваше да се страхуват? В интерес на истината, след като поговориха, страхът на Амелия се стопи. Това бе къща под водата, не беше нищо особено. Всъщност беше *яко*.

И все пак, като я погледнеха — къщата, шистите, които се движеха в ритъм, сякаш не водната повърхност създаваше илюзията, а нещо *под* покрива, което се движеше на разстояние. Вероятно риба. Или мишка. Покривът бе наклонен и краищата му се губеха в мътните сенки. Амелия не само че нямаше представа колко голяма е къщата, но и не знаеше какви са размерите на *покрива*. Същите тези сенки продължаваха надолу, смесваха се с тъмнината, която представляваше останалата водна маса. Вдигна поглед, огледа се наоколо и осъзна колко голямо е това трето езеро. Когато си представяш, че падаш във водата, че малкото ти тяло бива погълнато от него, чак тогава осъзнаваш мащабите му.

— Има ли нещо там, което може да ни ухапе?

— В къщата ли?

— Не. Във водата.

— Наистина нямам представа. Знам, че не ти харесва отговорът ми. Ако някой от двамата ни трябва да го знае, това съм аз. Но... просто не знам.

— Няма проблем. Вероятно няма нищо опасно. Това е просто езеро. Не е океан.

— Точно така.

— Добре.

— Добре. Да действаме тогава.

Джеймс се изправи рязко и сърцето на Амелия затупка.

Да действаме тогава.

— Ще бъде невероятно — опита се да го окуражи тя.

Джеймс ѝ се усмихна. Стоеше прав. Опитваше се да пази равновесие. Махна си тениската и Амелия забеляза колко хубави са гърдите му. Белите му ръце лъщяха на фона на тъмносиньото езеро.

Гмурна се.

Амелия се хвана за двете страни на люлеещото се кану и погледна към водата.

Момчето потъна и след себе си остави вълни, които създадоха стена от бяла пяна и мехурчета. След три секунди вече не можеше да го види.

Погълна го, помисли си тя.

Джеймс отново излезе на повърхността, косата му бе залепнала за главата.

— Уха — каза той, зъбите му тракаха и трепереше. — Водата е адски студена.

Амелия не му каза колко малък изглежда на фона на огромния покрив под него. Не искаше да му казва и че малката му фигура придава величественост на гледката.

— Колко дълго можеш да си задържаш дъха? — попита тя.

— Не знам. Колко време е възможно да се задържа дъхът?

— Мисля, че минута-две.

Джеймс се потопи под водата.

Погледна я. Погледна къщата.

Отново се появи на повърхността.

— Брей! — каза той. — Това е къща.

— Наистина е такава.

Погледнаха се. Джеймс беше във водата, а Амелия — надвесена над зеленото кану. Нещо премина между тях. Неизречено. Нещо от рода на *бъди внимателен*. Сякаш двамата си го казваха. Като *бъди внимателен сега, да, но нека бъдем внимателни и във всичко останало, което ще последва*.

Джеймс си пое дълбоко въздух.

И се гмурна.

[1] Водната мокарина е силно отровна змия, която може да убие човек за броени часове. — Б.пр. ↑

9.

Мрачно, помисли си Джеймс, докато плуваше, а косата му се вееше като водорасли. Не виждаше почти нищо, все още не. Само покрива, чиито краища се губеха в мрака на дълбините.

Заплува към неизвестната тъмнина.

Високо над него, на място, което не можеше да види, един облак се премести от слънцето и то освети част от езерото, хвърли топлата си ласка върху Амелия и разкри част от къщата пред Джеймс. Сякаш някой вдигна завеса, сякаш магьосник махна покривалото, под което криеше прозорец.

Джеймс погледна към стъклото и се замая, все едно се беше дрогирал, все едно гледаше мола от някоя от терасите му или се бе спрял на ръба на Дяволското гърло в Сидър Пойнт. Колко голяма беше тази къща? Колко етажа имаше?

Заплува към прозореца. Появиха се още детайли.

Мазилка. Тухли. Перваз.

Фенерчето бе завързано за връзките на банския му. Приблжи се до стената на къщата, заби пръстите на краката си в тухлите за опора, развърза фенерчето и го насочи към стъклото. Притисна нос в него.

Пространство, помисли си той. Сякаш думата обхващаше в себе си много други. *Стая. Спалня. Неизвестно.*

Мракът бе прекалено гъст, за да се види нещо, а и фенерчето просто се отразяваше в стъклото и се превръщаше във втори блестящ кръг върху прозореца.

Джеймс се отгласна и заплува по-надълбоко.

Още един прозорец на етаж под първия.

Два етажа. Двуетажна къща на дъното на езерото.

Погледна нагоре с надеждата да види лицето на Амелия. За съжаление, всичко беше размазано. Цветовете се сливаха. За момент му се стори, че *може* да я види, че *може* да види някого, една огромна глава, глава, голяма колкото цялото езеро, която се взираше в него. Ефектът бързо се изгуби и вече не можеше да различи нищо.

Неочаквано достигна дъното на езерото и усети как краката му затъват в гъста, мека тиня. Стоеше точно до къщата, колкото и невъзможно да звучи. Пресегна се в мрака, в мътилката, и положи длани върху тухлите.

Беше истинска. Нямаше съмнение в това.

Покрай гърба му премина струя студена вода, прегърна го, отлепи пръстите му от тухлите и ги премести върху стъклото.

Още един прозорец. Прозорец на първия етаж. Насочи светлината на фенерчето си към него.

Мрак. Не можеше да различи нищо там.

Изведнъж си представи как Амелия разговаря с някого горе. Някой, който ѝ казваше, че трябва да си вървят. Който ѝ обясняваше за къщата и разнищваше мистерията около нея.

Полицай от брегова охрана, може би. Рибар.

Какво имате предвид, госпожице? Какво ви е толкова любопитно? Има двуетажни къщи на дъното на всяко езеро в Съединените американски щати! МАХАЙТЕ СЕ ОТТУК!

Само дето нямаше двуетажни къщи на дъното на всяко езеро. Мисълта успокои Джеймс за момент.

Засенчи очи с ръце и погледна през стъклото.

Нищо. Не успя да различи нищо съществено. Струваше му се, че вижда очертанията на мебелировка. Но това не бе възможно.

Нали?

Джеймс усети стягане в гърдите, заради дългото задържане на дъха си, вдигна фенерчето нагоре и за пръв път видя къщата в цялата ѝ прелест.

Беше голяма. По-голяма от тази, в която живееше.

Изведнъж си представи Амелия, легнала на леглото в спалнята на втория етаж. Прииска му се да отиде до стъклото, да погледне вътре, да почука, да я събуди.

Ще ме пуснеш ли вътре?

Помисли си за подгизналите матраци. Платът им вероятно бе целият в рибешки кости и тиня.

Отмести фенерчето вляво и видя края на къщата. Веднага разбра, че ако имаше предна врата — *разбира се, че има предна врата, нали е КЪЩА, Джеймс* — тя щеше да се намира зад този ъгъл.

Дробовете му наредиха да се връща горе. Да види Амелия.

Вместо това тръгна — тромаво като космонавт — към тухления край на къщата.

Хрумна му една мисъл: ако предната врата бе отворена, можеше да влезе вътре.

Стигна до ъгъла на къщата (*къщата!*) и погледна назад в мрака, в езерото.

Нямаше чувството, че е наблюдаван, не точно, беше нещо по-различно. Сякаш цялата тъмнина представляваше едно нямо око, насочено към него, което можеше единствено да следи действията на малкото момче при къщата, без да може да се пресегне към него и да го спре.

Не беше наблюдаван. Но го виждаха.

Джеймс зави, освети пътя пред себе си и видя друг прозорец. Преден прозорец. Нещо просто, което всеки може да види, ако си паркира колата пред която и да е къща.

Гърдите му се стегнаха, главата му започна да тупти, но въпреки това продължи покрай градина от водорасли под перваза на прозореца. Тинята ставаше по-мека, затова насочи фенерчето в краката си. Сенките на танцуващите водорасли приличаха на пръсти, които се свиваха и се протягаха.

Джеймс стъпи върху нещо много по-твърдо от тинестото дъно на езерото.

Едно-единствено каменно стъпало. Може би имаше още, но те вероятно бяха заровени.

Вдигна поглед.

Пред него бе предната врата на къщата.

Момчето ахна, ако подобно нещо беше възможно да се случи под водата, и балончето, което излезе от гърлото му, вероятно бе последната му глътка въздух.

Не беше цяла предна врата. Само *половината* ѝ, лявата половина, която все още се държеше на пантите си и се полюшваше на невидимите вълни, на тласъците, които Амелия не можеше да усети горе. Нямаше дясна половина и Джеймс си помисли, че дървото умишлено е заместено от мрак.

Ела, като че ли нашепваше вратата, а лявата ѝ част се полюшваше. *Влез*.

Момчето помръдна с намерението да се възползва от поканата.

Но се спря.

Имаше нужда от въздух. Имаше нужда от въздух *сега*.

Използва мъхнатото хлъзгаво стъпало като трамплин, сви колене и се изстреля нагоре.

Докато пореше водата, получи ужасното видение, че умира по пътя към върха — щеше да се превърне в труп, който да изплува на повърхността, а Амелия щеше да се разпищи, когато разлагащото му се тяло се появише на половин метър от зеленото кану.

Джеймс затвори очи. Почти *почувства* промяната от живота към смъртта. Да умреш, докато се движиш. Бързото сбръчкване на кожата. Свиването на дробовете, пикочния мехур, сърцето.

След което наистина *почувства* нещо.

Нещо, подобно на дебели нудъли^[1], които се разхождат по цялото му тяло — от гърдите до пръстите на краката му.

Нещо, подобно на коса.

Джеймс отвори очи, все още се издигаше нагоре, и видя, че минава покрай тъмния квадрат на прозорец на горния етаж, точно в момента, в който нов облак се намести пред слънцето и му закри гледката.

Изскочи на повърхността и си пое дълбоко въздух. Кануто се намираше доста по-далеч, отколкото смяташе, че ще е.

Амелия стоеше в средата му и се взираше безмълвно в него. Статуетка, помисли си Джеймс, направена така, че да изглежда отчаяна.

— Нуждаем се от водолазна екипировка — провикна се той и заплува към нея.

— Какво?

— Водолазна екипировка. Трябва да отидем на уроци.

— Защо?

— Защото ще се върнем там долу — отвърна Джеймс. — И ще останем по-дълго, отколкото можем да задържаме дъха си.

— Така ли?

— Предната врата е отворена. Полуврата. Трудно ми е да ти обясня. — Стигна до кануто и се хвана здраво за стълбата. Дишаше тежко. — Малко е плашещо. Но, боже... страхотно е.

Амелия *почувства* хлад.

Предната врата е отворена.

Джеймс се изкачи по стълбата.

— Давай — прикани я той. Отвърза фенерчето от банския си и й го подхвърли. — Увери се сама.

[1] Нудъли — азиатски био спагети от кафяв ориз. — Б.пр. ↑

10.

Полуврата. Трудно ми е да ти обясня.

Всъщност доста добре го беше обяснил.

Амелия въобще не искаше да е тук. Не ѝ харесваше този мрачен свят зад нея (сякаш някой дебел малоумен ненормалния е сложил къщата тук, за да привлече теб и Джеймс към нея, морков за магаретата тийнейджъри, ненормалния, който изведнъж се появява от мрака, лигите му се издигат нагоре към кануто, а той те сграбчва за косата и те повлича в къщата си, НЕГОВАТА къща, Амелия), не ѝ харесваше отворената половина на вратата и това, че можеше да влезе вътре без никаква съпротива.

Нямаше как да не си представи, че нещо живее вътре: някакво водно създание, неизвестно, скрито, гнездящо.

Това е лудост, помисли си тя.

Но не беше ли и забавно? Не беше ли и най-вълнуващото нещо, което бе виждала?

Знаеше, че времето ѝ долу е ограничено, затова заплува направо към предната врата, за която Джеймс ѝ каза. Не се спираше на прозорците, не се опитваше да погледне през тях. Застана на каменното стъпало, имаше парапети (*парапети!*) от двете страни на малката каменна веранда, а Амелия разполагаше с повече въздух, отколкото Джеймс, когато пристигна на същото място.

Освети с фенерчето четирите правоъгълни страни на полувратата, сякаш някак си символично можеше да създаде проход чрез светлината. Не се подвоуми да влезе. Изплашена или не, това си беше вълнуващо.

Оттласна се от каменното стъпало и се насочи към вътрешността на къщата.

Плуваше в бегло подобие на бруст, а фенерчето ѝ разкри рамката на врата, след това част от стена, а после нищо, тъй като светлината остана зад нея. Почувства се така, сякаш влизаше в изоставената къща

на Чонси Роуд. Веднъж го направи с приятелката си Марла. Заедно направиха снимки, смятаха, че улавят истинската същност на живота.

Празнота.

Когато отново изнесе ръце напред, с намерението да влезе по-надълбоко в къщата, светлината ѝ разкри нещо, което я накара да постъпи както никога досега в живота си.

Амелия изпищя под водата.

Не бе нищо повече от дървена закачалка за палта. На нея дори нямаше закачено палто, което да я накара да си помисли, че вижда човек. И все пак...

Не ѝ беше мястото тук. Определено не ѝ бе мястото тук, още повече че стоеше изправена, сякаш хилядите килограми вода и подводните вълни не съществуваха.

Не се поклаща, помисли си Амелия и насочи лъча на фенерчето към пода, където основата на закачалката стоеше върху дървените дъски. *Не се поклаща, не се люлее, дори не се накланя.*

Намираще се в антре, това поне ѝ беше ясно. До закачалката имаше масичка, място, на което да си оставиш ключовете, когато се прибереш от града.

Отгоре ѝ дори имаше стъклена купа. Точното място за ключове, помисли си Амелия.

Дробовете ѝ се свиха от липсата на въздух.

Защо купата не се носи във водата? Искаше да разбере причината. *Защо нищо не се движи?*

Насочи светлината зад себе си, към полувратата, и я обзе абсурдният страх, че ще види лице там, това на собственика, мъж в палто, който стои на мъхнатото предно стъпало.

Кой те пусна?

Амелия навлезе с трийсетина сантиметра по-навътре в антрето и видя, че масата не е малка. По-скоро беше шкаф, прекрасно произведение на викторианските майстори, което въобще не изглеждаше подгизнало и не бе в лошо състояние, въпреки че се намираше на дъното на езеро. В интерес на истината, според нея си беше напълно използваемо — прокара пръст по повърхността му, а след това и по ръба на стъклената купа.

Тъй като не очакваше да открие нищо в къщата — освен риби и гнило дърво — допирът до стъклото я обърка. Контактът развали

всякакво усещане за магия.

Това е невъзможно, помисли си тя. Всичко това. НЕВЪЗМОЖНО.

Погледна към тавана с мисълта, че ще види истински хаос, малки камъчета или мъртви риби, които се подчиняваха на законите на физиката и се бяха настанили върху гипса.

Само дето таванът беше чист.

Не точно.

Имаше лампа.

Амелия насочи светлината на фенерчето си напред. Коридор. От антрето към останалата част от къщата.

Съвсем скоро трябваше да си поеме въздух, но въпреки това прекоси антрето. Почти голото ѝ тяло бе премръзнало и замръзваше още повече с навлизането в този призрачен дом. Много искаше да види едно нещо, преди да си тръгне. Едно нещо, което щеше да затвърди предположенията ѝ, преди да се насочи към кануто.

Фенерчето ѝ освети огледало, закачено на стената на коридора.

Не се поглеждай.

Това беше първата ѝ мисъл. Точно както си казваше да не се поглежда в огледалото у дома, когато смяташе, че изглежда много зле.

Точно както, но не точно както.

Не се поглеждай.

Разбира се, пространството (*цялата къща, а и цялото езеро*), което заобикаляше лъча на фенерчето ѝ, бе черно като погребални одежди. Предметите, които светлината разкриваше, се гърчеха някак си неестествено. Да, едно подводно огледало в погълната от мрак къща не беше особено добра идея.

Но Амелия не можеше да устои.

Между устните ѝ изригнаха мехурчета, когато ахна беззвучно при онова, което видя в огледалото.

Медуза.

Не беше Медуза. Беше само Амелия. Не бе сбръчканата сива Горгона, която можеше да превръща хората в камък, а изкривеното отражение на млада жена, чиято кожа бе бяла като завесите в моргата, а косата ѝ се гърчеше като водорасли (*змии*) над изплашеното ѝ, но изпълнено от любопитство лице. Дотолкова беше свикнала всеки ден да се гледа в огледалото, че сега инстинктивно очакваше да види

всекидневното си лице. Но тази жена, тази *тя*, тази Амелия имаше нахъдрени кожа и бузи, които бяха с два-три сантиметра по-нависоко от нормалното си местоположение. Устните ѝ бяха изкривени във фалшива усмивка.

Дори очите ѝ изглеждаха различно. Нефокусирани. Сякаш бе видяла нещо, което никой човек не иска да вижда; може би така щеше да изглежда мъртва.

Намерена мъртва.

Един ден.

Намерена удавена.

Удавена.

Амелия трябваше да се върне на повърхността. Да си поеме въздух.

Освети с фенерчето си по-навътре в къщата. Двойка еднакви балончета изскочиха от ноздрите ѝ.

Извърна се от огледалото и заплува обратно в антрето и към предната полуврата.

Няма да успееш. Джеймс ще се обади в полицията и ще те намерят да се носиш тук долу. Или може би няма да се носиш... може би ще те открият просната на пода, също като закачалката — ще откажеш да се подчиниш на законите на езерото.

Прекуси прага и се опита да не мисли какво би било да се удавиш. Това ли беше? Ранните етапи? Последните няколко мига, преди човек да осъзнае, че няма връщане назад?

Дали първо щеше да види звезди? Дали щеше да припадне преди или след като болката станеше непоносима?

Джеймс. Плувай към Джеймс.

Амелия напусна къщата и през главата ѝ мина глупавата мисъл да се върне обратно, за да затвори вратата, все едно бе постъпила невъзпитано, като я остави отворена. Само дето нямаше врата за затваряне и ръцете и краката ѝ вече я отвеждаха нагоре. Нагоре.

Нагоре?

Не можеше да види повърхността и за една ужасна секунда си помисли, че плува надолу.

Започна да вярва, че наистина ще умре.

Любопитството погуби котката и шпиониращото седемнайсетгодишно момиче.

Джеймс щеше да си помисли, че изплувалото ѝ тяло е живо. Че си прави майтап с него.

Първите срещи. На коя щеше да разкаже за *тази*? Точно както разказа на нея за момичето, което си бе счупило ръката на боулинга. Коя ли щеше да слуша за момичето, което се бе гмурнало и бе изплувало като подут, посинял труп?

Смъртта още не я беше навестила.

Не беше припаднала. Не ѝ се привиждаха звезди.

Заплува по-силно и започна да преодолява разстоянието, сякаш водата бе стълбище, по което вървеше.

Последното нещо, което видя, преди да излезе на повърхността, бе прозорецът на втория етаж, който частично беше засенчен от покрива.

Скрин ли видях там?, зачуди се Амелия, намираше се прекалено близо до загубата на съзнание. *Нощно шкафче и гардероб?*

Излезе на повърхността и всичките ѝ ужасни видения се разтвориха във въздуха, който вдишваше.

Полуужасен и полутриумфиращ, звукът заехтя по цялото трето езеро и смрази Джеймс.

— Хей! — провикна се той и се хвана за едната страна на кануто.
— Мамка му! Добре ли си?

Амелия избърса сопала от носа и устните си.

— Трябва ни водолазна екипировка — констатира тя.

— Да, точно това...

— Обзаведено е, Джеймс.

Погледите им се срещнаха. Момчето беше в кануто. Тя беше на метър и половина от него.

— Какво?

— Обзаведено е.

11.

Амелия не беше осъзнала колко клаустрофобично я кара да се чувства третото езеро, преди да тръгнат да си ходят. Думата я удари като шамар.

Клаустрофобично.

Опасяваше се, че кануто няма да успее да се промуши обратно през тунела, по който дойдоха. Страхуваше се, че ще заседнат тук, на третото езеро, заедно с къщата, завинаги.

Разбира се, мисълта бе глуповата. Можеха просто да преплуват тунела, да тръгнат пешком по брега или да се приберат по десетина други начини. Въпреки това я усещаше.

Паниката.

Кануто не създаде никакви проблеми по обратния път. Само дето сега имаше повече люспи от боята във водата и повече драскотини по него.

— Чичо Боб има хубав дълъг маркуч — каза Джеймс, когато най-накрая стигнаха до брега, до малкото парче пясък, което представляваше плажът на чичо му.

— Продължаваме да се връщаме към темата за маркучите — отвърна Амелия.

— Така е. Предполагам, че той е нашият тотем?

Момичето си спомни мъртвата риба, която плуваше на трийсетина сантиметра под повърхността на третото езеро.

Джеймс слезе от кануто.

— Няма да стане — каза Амелия. — Маркучът.

— Няма ли?

— Не. Пробвала съм преди. Не върши работа като шнорхел.

Момчето се замисли. Гледаше към първото езеро, но Амелия бе наясно, че погледът му стига много по-далеч от него.

— Чичо ти има ли водолазна екипировка?

— Възможно е.

— Знаеш ли как да я използваш?

— Не. — Отново се замисли. — Братовчед ми обаче има.

— Това е добре.

— Да. Тази вечер ще я взема от него.

Кратки срички. Кратки изречения. Амелия знаеше защо. Планираха да се върнат на третото езеро.

Не бяха обсъдили идеята, но щяха да се върнат.

Това означаваше нещо.

— Утре тогава — каза Джеймс.

— Да. Чакай... не. Утре съм на работа.

— По кое време?

— През деня.

— Къде работиш?

— „Бакалията на Дарлийн“.

— Наистина?

— Аха.

— Яко.

— Аха.

— Добре.

— Вдругиден — предложи Амелия.

Джеймс кимна.

— Дадено.

Погледите им се срещнаха и останаха така известно време. Нещо прескочи между двамата им. Бяха налапали кукичката — видяха антре и коридор с огледало, но искаха да видят повече.

Ще се върнеш със или без нея, помисли си Джеймс. Само дето идеята му се струваше отвратителна.

Двамата кимнаха по едно и също време, престориха се, че се съгласяват на втора среща след два дни. Но всъщност казваха *да, ще се върна сам и сама*.

Щях да се върна още на мига, ако можех.

12.

„Бакалията на Дарлийн“ разполагаше с дванайсет пътеки между рафтовете, на които имаше всичко, от което човек се нуждае. *От храна до тоалетна хартия*, обичаше да казва колежката на Амелия Марси. *Осигурили сме всичко необходимо*. Наистина беше така. Включително плавници, шнорхели и маски, които съставяха малкия, но много популярен воден рафт.

По време на смяната си на следващия ден Амелия мина покрай тези бански костюми и надуваеми възглавнички за ръце безброй пъти. Постоянно си мислеше за къщата.

Какво представлява тя?

Специално внимание в мислите си отделяше на закачалката и стъклената купа, които не можеха да стоят толкова неподвижно в подобна среда. Колкото повече мислеше, толкова повече непокътнатото състояние на дървените стени я притесняваше, а кабелът, който висеше от лампата в антрето, я объркваше.

Какво представлява тя?

Тези три думи съдържаха много по-голям смисъл от по-логичните четири:

Защо всъщност е там?

Амелия подреди рафтове с кухненска хартия и зърнени закуски и помогна на Марси да сторнира една поръчка. Говори за кратко с момчетата, които носеха стоката от „Саксън Фудс“, и за лошото състояние на ябълките. Едното я помоли да му направи услуга и да не казва на никого за това. Бяха си наред, когато напуснаха „Саксън“, каза той. Вероятно бил минал прекалено бързо през някаква бабуна на пътя. Шефът щял да се ядоса. Амелия инспектира ябълките, видя, че са достатъчно добри, и му каза, че това ще е тяхната малка тайна.

Нашата малка тайна.

Само дето една напълно обзаведена къща на дъното на езеро не бе ничия тайна. Някой трябваше да научи за нея.

Кой?

Амелия слагаше хранителните продукти в торбите, като внимаваше с яйцата, и разговаряше с редовните клиенти. Два пъти мина покрай огледалото в служебния коридор и двата пъти забеляза обезпокоената си физиономия. Измете пътеките между рафтовете. Подреди консервите със супа с етикетите напред, за да могат клиентите да четат вкусовете. И все пак, въпреки всичките ѝ занимания, *някой* трябваше да научи за къщата.

Едва ли не имаше чувството, че е наблюдавана. Наблюдавана на работното си място. На паркинга на „Бакалията на Дарлийн“ се намираха шпиони, които само чакаха да я разпитат дали е докосвала нещо там долу, и бяха готови да претърсят колата ѝ за мокри петна.

Наблюдавана. Но не точно. По-скоро я *виждаха*.

Чичо Боб?

Дали знаеше за всичко? Амелия реши, че знае. Как е възможно да имаш къща на първото езеро и никога да не провериш пълния с графити тунел на второто? Как е възможно да не се натъкнеш на къщата, която двамата с Джеймс бяха видели *още с първия* си излет с кануто?

Тунелът беше покрит, напомни си Амелия. С храсталаци. Малко трудно бе да се види. Както и ярките графити. И рисунките на курове и цици.

Искаше да попита Боб. Може би Джеймс вече го бе сторил. Стоеше сама на каса 2. Провери си телефона за някакви съобщения. Нямаше.

Нямаше *Боб знае* или *Боб каза, че е филмова снимачна площадка*, или пък нещо друго от Джеймс.

Така... *дали* Джеймс беше разговарял с чичо си за това? И защо мисълта я караше да се чувства толкова... *зле*?

Какво представлява тя?

Марси прибра месото на клиента на каса 1 и подхвана „постоянния разговор“, при който колегите ти продължаваха историята си от мястото, на което я бяха прекъснали, дори да бяха минали два дни.

— *Томи* смята, че е безопасно — каза тя и намигна.

Амелия не знаеше кой е Томи, нито какво бе безопасно. Въпреки това също ѝ намигна.

Мислеше си за къщата.

В главата ѝ полувратата се люлееше от невидимите вълни. Явно в представите ѝ слънцето печеше точно над езерото, защото видя подробности в дървото на тази врата, които бе пропуснала вчера. Представи си приятелско лице да наднича от тъмната отворена половина, едва разпознаваемо, вероятно собственото ѝ изкривено отражение в огледалото в коридора, както и един глас.

Можеш да се върнеш по всяко време, Амелия. Пооооо всяаяяко вреееееееее.

— О, боже — каза Марси, половината ѝ пръст беше натикан в носа ѝ, а друг сочеше към предните врати.

Амелия вдигна поглед.

— Джеймс?

Наистина беше Джеймс. Вървеше към касите. Носеше нещо, което приличаше на откраднато от снимачната площадка на научнофантастичен филм. Или може би нещо от дъното на аквариум.

— Здравсти — отвърна момчето. — Съжалявам, че идвам изневиделица.

— Радвам се, че си тук.

Облекчение. За двамата. Сякаш самата им среща означаваше, че скоро ще се върнат на третото езеро.

— Виж — каза Джеймс и повдигна чудовището в ръцете си.

— Акваланг^[1] — констатира Амелия.

Но не беше акваланг. Беше огромен шлем и златист маркуч за въздух, който вървеше с него^[2].

— На братовчед ми е — обясни Джеймс.

— Каза ли му за какво ти е?

Спогледаха се като двама конспиратори. Все едно Амелия го питаше *каза ли на НИКОГО за нея?*

— Не. Просто му обясних, че искам да се гмуркам.

Не беше казал на никого за къщата, разбра момичето. Отново изпита облекчение. Този път то бе подправено с малка доза срам. С малко укор към самата нея. Но защо пък да не я запазеха само за себе си?

Защо да не запазеха тайната само за двамата?

— Чичо Боб знаеше за третото езеро — каза Джеймс.

— Добре.

— Добре?

— Искях да кажа... да... разбира се, че ще знае. Нали?

— Да. Каза, че никога не е ходил там. Не му споделих, че ние сме го сторили. Просто му казах, че е вероятно да има трето езеро. Той отвърна, че е повече от обикновено блато. Каза, че е грозно.

— Грозно — повтори Амелия.

— За какво ти е водолазната екипировка? — попита Марси и напусна каска 1.

— Няма значение — отвърна Джеймс.

— Няма значение — отвърна Амелия.

Марси изглежда първо единия, а после и другия.

— Вие двамата да не правите... нещо странно?

Джеймс се усмихна на Амелия и тръгна с екипировката към стъклените врати. Преди да излезе, се спря и се обърна, за да я погледне.

— *Ще го направим* — изрече безмълвно с устни.

Амелия прошепна:

— Да.

— Много *сте* странни — каза Марси.

Усмивката бавно напусна лицето на Амелия. Не защото не беше щастлива. Не защото той се бе постарал да намери костюма. А защото вече къщата изискваше много по-сериозно внимание от една обикновена усмивка.

Ще го направим, да, помисли си Амелия. Но... какво точно ще направим?

[1] Акваланг — апарат за дишане под вода, който подава на гмуркача въздух с налягане, изравнено с това на околната среда. — Б.пр. ↑

[2] Става дума за шлем и маркуч от тежководолазна екипировка, която се състои от скафандър, тежки обувки и метален шлем. Тези костюми са свързани с маркуч за непрекъснато подаване на въздух от повърхността. — Б.пр. ↑

13.

Не само шлемът и маркучът за въздух бяха златисти, целият костюм блестеше.

Същата вечер го изпробваха в задния двор на Джеймс. Родителите му спяха в къщата, затова трябваше да бъдат тихи. Поне се опитаха. Но не успяха — смяха се, спъваха се и се чувстваха като първите хора на Луната. Дори се преструваха на тях, като забиваха знамена в лунната повърхност, а именно — пръчки в пръстта. Усещането бе странно, бе вълнуващо, бе плашещо.

— Едно правило — каза Амелия, когато Джеймс си махна шлема и разкри лицето си на лампата на верандата, която беше нападната от буболечки.

— Само едно ли?

— Без *как* и *защо*.

— Какво?

— Няма да задаваме въпросите как къщата се е появила там и защо е обзаведена. Няма да питаме как и защо е такава.

Джеймс разбра.

— Без *как* и *защо* — съгласи се той.

Протегна ръка, облечена в златна ръкавица, и Амелия, усмихната, я стисна.

С този допир двамата изпитаха цялата сила на вълнуващото си откритие.

На техния клуб. Можеше да бъде точно това.

Не само къщата. А и четвъртото езеро, в което плуваха.

За първи път в живота си двамата усетиха, че се влюбват.

14.

Сам под водата. Сам в къщата.

Дишаше.

След две минути Джеймс усети забързания си пулс и си помисли, че е по-добре да се върне на повърхността, преди да е станало прекалено късно. Само дето сега носеше шлема и нямаше нужда да се връща горе, както преди два дни. Можеше да прекара повече от час тук долу, ако желаше.

Маркучът за въздух започваше от предната врата и стигаше до кануто. Там бе свързан с компресор, който Амелия наблюдаваше, когато не гледаше към водата и към покрива на къщата.

Джеймс вече не се тревожеше за моторници и за пищящи момичета по бикини. Амелия *трябваше* да е в еуфория от всичко това.

Намираш се в къща под водата, а единственото, за което мислиш, е Амелия.

Наистина бе така и той се засмя. Смахът се разпръсна в стъкления купол около главата му.

Стоеше в антрето и осветяваше с фенерчето си коридора, в който Амелия се беше погледнала в огледалото. Видя го да виси на лявата стена. Оттатък него имаше доста голяма стая, чиито размери тепърва започваше да установява.

Пристъпи напред, но маркучът за въздух се закачи за предната полуврата и го дръпна леко назад. Чувството бе като потупване по рамото.

Костюмът на Джеймс бе неудобен, а ръкавиците правеха ръцете му огромни, като маймунски, затова не можеше да се обърне достатъчно бързо. Почувства се прекалено бавен и непохватен. Завъртя маркуча със свободната си ръка и го разлюля, като се надяваше, че ще го освободи от пречката, която не му позволяваше да продължи навътре в къщата.

Сработи.

Освободен, той се погледна в огледалото и видя усмивката зад стъкления си шлем.

Така изглежда, помисли си Джеймс, младата любов.

Пред себе си видя стая — или по-скоро части от нея, които освети за кратко с фенерчето си. Трапезария. Масата и столовете му подсказаха *това*. Но нищо не искаше да му подсказе защо тази маса и тези столове си стояха кротко на пода.

Нито пък нещо предлагаше обяснение за килима, който се намираше под тях. Или стотиците дрънкулки, които запълваха рафтовете на стъкления шкаф срещу дясната стена.

Без как, помисли си Джеймс. Без защо.

Чувстваше се така, сякаш бе нахлул в този дом. Ако не бяха мракът, променените форми и студът, Джеймс спокойно можеше да очаква да се натъкне на собственика на имота.

Тръгна с лунната походка към трапезарията и отново се закачи.

— Проклятие.

Обърна се и отново разлюля маркуча за въздух. Вълната пропътува на забавен каданс по цялата му дължина, изгуби се зад тъмния правоъгълник на предната полуврата и продължи към тинестия преден двор.

След което вълната се върна.

Към него.

Сякаш Джеймс беше извън къщата, а маркучът бе тук, заклещен на мястото, на което стоеше.

Момчето веднага насочи фенерчето към предната врата, за да огледа правоъгълната ѝ рамка. Мръсни пращинки и малки рибки минаха пред светлината, след което бързо се изгубиха в мрака.

Джеймс зачака за второ подръпване отвън. За втора вълна.

Дишаш прекалено тежко, човече.

Не беше възможно. Освен ако някой не я бе изпратил към него.

Замисли се за Амелия горе.

Тя ли му беше изпратила вълната по маркуча за въздух? Може би имаше начин да го стори. Дали не се опитваше да му каже нещо?

Има някой горе, помисли си Джеймс. Някой ѝ казва да извади гаджето си от водата и да се прибира у дома. ВЕДНАГА.

Момчето тромаво се насочи към предната врата. Надникна през прага и видя, че маркучът наистина се е закачил за един от парапетите

на верандата.

Хвана го между облечените си в ръкавицата показалец и палец.
Току-що нейно гадже ли се нарече?

Маркучът се освободи от парапета и Джеймс лесно нави аванса.
Отново влезе в къщата.

Този път искаше да проникне по-навътре. По-навътре в този призрачен дом. По-навътре в езерото.

По-навътре в любовта.

Това любов ли е? Това ли се случва?

Стигна бързо до трапезарията, движеше се много по-пъргаво от преди малко. Въпреки мрака пред него, мрака навсякъде, се чувстваше в безопасност.

Жив.

Понесе се към масата.

Светлината от фенерчето му разкри покривка, чинии, сгънати салфетки и осем стола с високи облегалки. От тавана висеше полилей, който се полюшваше едва на невидимите вълни, оживели тук, на дъното на езерото.

По стените имаше картини. Пейзажи, които като че ли се вълнуваха, сякаш нещо живееше под жълтата им трева.

Как?

Незапалени свещи. Свещници. Прибори. Всичко стоеше върху масата. Върху рафтовете. Върху чиниите.

Как?

Солиден дървен бюфет. Върху него имаше поднос. Който не плуваше наоколо. Въобще не се помръдваше.

КАК?

— Без как — каза си в шлема Джеймс. — Без защо.

Амелия се намираше високо горе. Наблюдаваше компресора.

Той влезе по-навътре.

Маркучът го следваше плавно. Този път не се закачи. Джеймс влезе по-навътре в къщата.

15.

След трапезарията имаше кабинет. Едната стена бе запълнена от книги.

Непокътнати. Подвързани. Под водата.

Книги.

Джеймс насочи лъча на фенерчето към заглавията. Бяха на чужди езици или може би буквите бяха погубени от водата, откраднати парченце по парченце, трите линии на А-то и частите на Ф-то. До лавицата за книги имаше стол, който почиваше спокойно на мястото си, и масичка с пепелник, зад която се извисяваше панорамен прозорец. Джеймс освети през стъклото, за да види черния свят навън, както и още *нещо*. В долната част на прозореца се гърчеха водорасли, а тинята се надигаше от езерното дъно — пулсът на езерото.

Джеймс седна на стола. Постави облечените си в ръкавици ръце на облегалките.

Забеляза фототапета, на който малки патета се опитваха да избягат от ловец, чието лице бе забулено от сенки.

Имаше стълба, с помощта на която да се стига до книгите на високите рафтове.

Зад стола имаше втора врата.

На Джеймс му стана още по-студено. И физически, и психически. През главата му мина ужасяващата мисъл, че се намира в кабинета на една невъзможна къща на дъното на езеро. Изведнъж му се стори възможно, не, по-скоро *вероятно*, нещо мъртво да се понесе през вратата, през която влезе и той. Нещо, разпадащо се на части, разлагащо се, приближаващо го, независимо дали съзнателно, или не, носещо се към него.

Опита се да вдигне пепелника от масичката. Той не помръдна.

Джеймс го гледа дълго време, опитваше се да устои на въпроса *защо?*

Изправи се и отпусна от аванса на маркуча, което му позволи да обходи още шест метра площ.

Също като космонавт, заобиколи стола и отвори втората врата. Тъй като още не беше вдигнал фенерчето си, не го бе насочил напред, не видя нищо. В този момент, в този единствен удар на абсолютен мрак, Джеймс имаше чувството, че пристъпва във владенията на смъртта, че се е насочил към истинския край, място, на което никога нямаше да успее да открие Амелия, нито топлина, утеха, увереност, успех, здрав разум и любов.

Не влизай в тази стая.

Мрачна мисъл пред един мрачен праг.

Но Джеймс влезе в стаята.

Вдигна фенерчето и изкрещя — две неволни срички се блъснаха в стъклото на шлема му.

През светлината го наблюдаваше бледо лице. Взираше се в очите му.

Джеймс отстъпи назад и си удари лакътя в стената.

Просто картина.

— Господи — въздъхна момчето. Присмя се на себе си. Щеше му се Амелия да бе тук, за да го чуе как изпищя.

Това не беше лице. Не бяха и очи. Две сливи на бяла маса, чийто край приличаше на тъжна уста.

Натюрморт, оставен под (*покрива*) надзора на водата.

Джеймс се наведе над картината, стъклото на шлема му беше на сантиметър от платното. Помисли си, че произведението е маслено. Спомни си клишето *по мед и масло*. Зачуди се дали това не бе причината да е непокътнато.

Освети помещението с фенерчето си, поглъщаше подробностите както всичко друго в тази къща — на части. Сякаш преди много години някой бе изтървал пъзел в третото езеро и сега Джеймс и Амелия бяха тук, за да го съберат отново.

Кафяв кожен диван. Дълъг малък прозорец. Вратички на шкафове. Масичка за кафе. Килим.

— Килим — каза на глас момчето. Падна на колене и прокара облечената си в ръкавица ръка през безбройните малки нишки, през червените и бели морски анемони.

Осъзна, че се намира в хубава къща. Най-хубавата, в която някога беше стъпвал.

Изправи се, завъртя се и видя билиардна маса. Топките бяха събрани в единия ъгъл. Щеката бе оставена в другия.

Играй на мен, като че ли казваше тя. Но не питай как.

Джеймс взе една щека от поставката на стената. Спря се.

Погледна към далечния край на масата и се почувства така, сякаш имаше някого там. Някого, с когото да поиграе. Ако разбиеше топките, невидими пръсти щяха да вземат щеката от него, за да започнат играта.

Остави я отново на поставката. Уви аванса на маркуча около кръста си и напусна салона.

Влезе в нова стая, но преди да успее да прецени каква беше тя, фенерчето му изгасна.

Мрак.

Съвсем сам в мрака.

Непохватно, през маймунските ръкавици, Джеймс започна да натиска копчето за включване/изключване, включване/изключване. Разклати фенерчето, след което го удари в бедрото си. Костюмът бе прекалено обемен там, затова опита на другата си ръка. И там не стана. Вдигна го до шлема си, отдалечи го, за да се засили и... спря.

Не си чупи шлема, човече. Какво ти става?

Отпусна ръце. Нямахте светлина.

Погледна мрака пред себе си, усети студа, който се носеше от мрака зад него. Без светлина нямаше как да прецени къде точно в къщата се намира. Горے, долу. Навън. Вътре. Къщата можеше въобще да не съществува. Възможно бе да стои на дъното на празно езеро. Може би спеше. Може би беше буден.

Джеймс се опита да се усмихне, да остане спокоен, но му беше много трудно в мрака.

— Здравсти, Амелия — каза той, смяташе, че въображаемата комуникация с нея може да му помогне. Не се получи. А и не му се искаше да се получава. Така се чувстваше още по-самотен. Имаше усещането, че тя е много далеч. Като че ли оставяше името ѝ тук.

Като че ли даваше името ѝ на мрака.

Отново опита да включи фенерчето.

Включено/изключено.

Сработи.

Светлина.

Пред него, на не повече от шест метра, имаше стълбище. Широко стълбище. Двама души можеха да се качват по него рамо до рамо.

Амелия, помисли си Джеймс. *Светлината се изгуби за миг и, човекче, помислих си, че ще изцапам костюма.*

Върху стълбите бе постлана пътека на червени и бели линии, прихваната за всяко стъпало.

Джеймс задържа доста дълго време светлината в горната част на стълбището.

Искаше му се да се качи по него, да види какво крие вторият етаж. Но това бе достатъчно. Засега.

Излезе от къщата по същия маршрут, по който беше дошъл, без да се спре никъде. Мина през салона, кабинета, трапезарията, антрето и предната полуврата.

Заплува нагоре и се почувства по-тежък от всякога. Къщата като че ли потъваше на забавен каданс зад него. Излезе на повърхността, където го посрещна усмихнатото лице на Амелия, лъч светлина в мрака.

Джеймс се гмурна и измина двата метра до кануто.

Амелия се провикна.

— Как беше?

Качи се в лодката и ѝ разказа. Изумлението ѝ се увеличаваше с всяка подробност.

— Стигнал си до стълбището? — ахна тя.

— Да.

— Тогава аз трябва да го изкача.

Джеймс мълча известно време, преди да отговори.

— Разбира се. Ако искаш.

— В името на изследователския дух — отвърна момичето. — Трябва да стигна по-далеч от теб, нали?

— Разбира се. Да.

Амелия плесна с ръце.

— Помогни ми да си сложа шлема.

— Фенерчето ми направи проблем — сподели Джеймс.

— Така ли?

— Аха.

Момичето го взе и го изпробва.

— Сега работи.

— Да. Изгасна само за минута, да знаеш.

Амелия погледна към водата, към покрива в мътните ѝ недра.

— Ако спре да работи — отвърна тя, — ще успея да се върна и без него.

Джеймс се засмя. Опита се да си спомни точно колко изплашен беше, но сега, когато се намираше в безопасност, му бе трудно да го направи.

— Сигурна ли си?

— Да.

Докато си обличаше костюма, Амелия си представи, че остава сама долу в мрака. Повтаряше си фрази от рода на *струва си и никой никога не е постигнал нещо съществено, докато се е страхувал*.

Това ѝ помогна.

Преди да мушне ръце в ръкавите, Джеймс я докосна по ръката.

— Защо го направи?

Погледът му ѝ подсказа, че и той не знаеше. Просто бе видял бледата ѝ мека кожа и му се беше приискало да я докосне. Това бе всичко.

— Съжалявам — отвърна той. Усети, че целият почервенява.

— Недей — каза му Амелия. Тя също глуповато се пресегна и го докосна. За да го накара да се почувства по-добре. А и защото искаше да го направи.

Мушна ръце в ръкавите. И в златните ръкавици.

Влезе във водата и Джеймс почука по стъклото на шлема.

Амелия го погледна изненадана, дишаше спокойно. Заприлича му на дете, на малко момиченце, в този голям костюм.

— Внимавай с маркуча — предупреди я Джеймс. — Може да се закачи за нещо. Врати. Маси.

Момичето вдигна палци.

Потопи се.

Момчето я наблюдава как мина покрай покрива и потъна в мрака. Съвсем скоро се превърна просто в маркуч, погълнат от тъмнината.

Тогава Джеймс видя едно око да го гледа от прозореца на горния етаж.

— Амелия! — провикна се той. Посегна към маркуча, искаше да го сграбчи и да я издърпа на повърхността. Но окото помръдна и

момчето осъзна, че това е риба.

Просто риба на прозореца на къщата. Нещо напълно нормално за едно езеро.

Просто риба.

16.

Фенерчето ми направи проблем.

Амелия застана пред стълбището и освети горната му част.

Може би трябваше да се вслуша в предупреждението на Джеймс. Може би трябваше да си тръгнат и да купят ново.

Но така ѝ се искаше да изглежда смела. *Чувстваше* се смела. А и докато се намираше на слънчевата повърхност, не ѝ се струваше толкова страшно, ако фенерчето ѝ изгаснеше долу. Тъмно и студено. В крайна сметка, бе просто под водата. Мракът не беше нищо повече от липса на светлина. Студът бе просто температура. Зимна нощ. Амелия беше изпитвала всичко това и преди.

Все пак...

Момичето падна на колене, за да разгледа постланата пътека върху стъпалата. Авансът на маркуча бе чинно събран до нея. Нямаше никаква представа какви щети можеше да нанесе езерото, нито какво можеше да се случи с един килим под вода за толкова дълго, но определено не трябваше да изглежда така добре, както в момента.

Пътеката изглеждаше нова.

Един вид.

Погледна към върха на стълбището, лъчът на фенерчето беше насочен към най-горното стъпало. Там бе тъмно. Непрогледен мрак. Никаква светлина не влизаше през прозорците на втория етаж. Вероятно бе блокирана от покрива. Или всички врати бяха затворени.

Всички врати.

— Тръгвам — каза Амелия. Говореше на Джеймс, също както и той на нея, без никаква реална комуникация между двамата.

Изправи се и използва парапета, за да пази равновесие.

Фенерчето ми направи проблем.

Вече не ѝ се струваше толкова срамно и несмело да отидат и да вземат по-добро фенерче. Квадратът на върха на стълбището, порталът към втория етаж, ѝ напомняше за яма, на която човек може да се натъкне в гората и която ще заобиколи отдалеч.

Амелия преодоля едно стъпало. После още едно.

Ускори темпо и на половината от пътя се зачуди как Джеймс не бе стигнал дотук, как никой в целия голям свят не го беше сторил.

Бавно изкачи следващото стъпало. И следващото.

Светлината не разкриваше повече, отколкото в началото на коридора.

— Е, Джеймс, ето къде сме. На среща. Тази втората ни ли е? Не. Вероятно е третата. Две под водата. Една на суша. Браво на нас. Ние сме луди за връзване.

Преодоля следващото стъпало.

— Някои хора ходят на кино, други се натискат в колите си, паркирани зад някое училище.

Още едно стъпало.

— Някои излизат на кафе. Други — да пийнат нещо. Мъжете и жените се срещат в баровете. Случва се постоянно.

Още едно.

— А ние? Ние се редуваме на това ненормално място.

Последното ѝ хареса. *Ние се редуваме на това ненормално място.* Звучеше ѝ като... любов.

На две стъпала от върха спря.

Светлината ѝ разкри врата в далечния край.

— Сега ще стане доста лошо, ако фенерчето изгасне — каза си Амелия.

Единична врата. В края на дълъг коридор с дървена ламперия. Между нея и новото ѝ откритие плуваха няколко рибки. Всичките бяха мъртви.

— Плуват на една страна — престори се, че казва на Джеймс. — Това е всичко. Страничноплувци.

Лъчът пореше мрака и студената вода.

Осъзна, че ѝ се иска да няма толкова голям аванс на маркуча. Осъзна, съвсем ясно, че ѝ се иска да има причина да се върне обратно.

— Не — отсече и заклати глава в шлема. — Трябва да проучим.

Страхът ѝ отстъпи крачка назад и остави след себе си само адреналин.

Амелия тръгна тежко напред — все едно ходеше на Луната — към вратата в края на коридора в къщата на езерното дъно.

17.

По коридора нямаше врати и Амелия започна да си мисли, че я тътреха към онази в далечния му край. Имаше чувството, че някаква нежна, но широка вълна я побутва отзад и я направлява към нея.

Носеше се бавно покрай огледала, в които се оглеждаше достатъчно дълго, за да види различните изражения на лицето си зад шлема. Фенерчето се отразяваше неприятно в стъклото, водата изкривяваше нещата и момичето едва се разпознаваше.

Над вратата имаше арка; като дете Амелия искаше да има точно такава на стаята си. Изглеждаше частично функционална, частично като излязла от приказките. От онзи тип врати, които приканваха хората да ги отворят.

Докосна дръжката на вратата и тя помръдна леко.

— Джеймс — каза Амелия, — искаш ли да поемеш оттук?

Не й се щеше да изрече тези думи. Искаше й се само да си ги помисли. Защото никой не би говорил на глас, ако беше изплашен. Ако Амелия бе *изплашена*, нямаше да иска да издава звук, да привлича някоя риба или каквото-там-беше-заровено на втория етаж на къщата на езерното дъно. Ако Амелия бе *изплашена*, нямаше да ходи с такава увереност. Щеше да се тревожи за маркуча за въздух и за налягането в шлема. Щеше да се поти, да трепери, да е прекалено непохватна, за да борава с него. Щеше да плаче, да отстъпва, да се свие на топка, да се срути на пода, независимо къде се намиреше, да се понесе, да се остави на водата да я завземе. Ако Амелия се страхуваше, нямаше да изкачи стълбището, да стои пред тази невъзможна (*и отворена*) врата, която е трябвало да се разпадне преди доста време.

Преглътна веднъж, трудно, и й се стори, че може да чуе ехото от действието си, стори й се, че цялото езеро преглътна заедно с нея.

Движение, леко, но навсякъде.

Дъх.

Амелия прекоси прага и влезе в стаята.

— Ох!

Една жълта рокля се носеше през помещението към нея. Носеше се хоризонтално, сякаш някой я бе облякъл.

На два метра над пода.

Амелия приклепна. Глупаво от нейна страна. Жълтата рокля яхна някакво невидимо вълнение и се издигна към тавана.

Когато отвори вратата, предизвика вълна...

— Изречи думите на глас! — нареди си момичето. — Ти не си изплашена!

Роклята се сви и се намести в един от ъглите на тавана.

Амелия пристъпи навътре в помещението, като не отлепяше лъча на фенерчето от дрехата, разглеждаше жълтата й материя и мъничките украшения в края на раменете. Можеше да си представи сметановата, бледа кожа, която някога бяха красили, можеше да си представи тялото на красива жена, която някога бе носила роклята, преди да я съблече и да я остави... да се понесе от пръстите й, надълбоко в мрачната стая.

Амелия усети присъствие от дясната си страна и се завъртя светкавично.

Вдигна ръка, за да я притисне към устата си, но пръстите й се удариха в стъклото. Беше се опулила срещу втора рокля, този път червена, която също се носеше, но като че ли бе поизправена, като на закачалка, перфектно изпълната.

Амелия отстъпи назад и се озова срещу вратата.

Сега беше затворена.

Как?

— Без как!

Но гласът й бе тих, толкова тих в стъкления шлем.

Лъчът на фенерчето я караше да чувства, че червената рокля може да направи крачка към нея, да я приближи по-бързо, отколкото тя можеше да бяга.

Водата я сграбчи и я изви в ханша.

Зад нея се разкри отворен гардероб.

Беше празен.

Амелия бавно отиде до него. Опипа с пръсти дървените закачалки, облечените й в ръкавици ръце пипаха грубо.

Насочи фенерчето нагоре и видя сива рокля, изпълната върху тавана. Ако имаше жена в нея, тази жена щеше да гледа право към нея.

Вляво една бледоморава рокля се носеше към нея, също приличаше на облечена, като че ли някой се клатушкеше в нея, вероятно пиян. Водата изпъваше материята и я караше да изглежда доста изкривена, употребена, носена от някоя, която не беше много добре, някоя, която беше...

— Деформирана — изрече на глас Амелия. Защото не искаше просто да си го помисли.

Когато роклята я достигна, протегна облечените си в ръкавици ръце и платът се уви около тях. Внимателно я остави да падне и зад себе си видя четвърта рокля.

Тази беше черна, разположена близо до пода, като че ли бе седнала и я наблюдаваше.

Амелия осветяваше навсякъде с фенерчето. Преброи още три рокли. Носеха се в ъглите, където подът се издигаше в стени, а стените се срещаха една с друга.

На всяка страна в стаята видя двойка врати, врати, които — ако не беше изгубила разсъдъка си — трябваше да водят обратно към стълбището. Разбираше, че вероятно има спални зад тези врати, други стаи, стаи с прозорци, поне един, който тя и Джеймс бяха видели от кануто.

Пристъпи към вратите от дясната си страна, към онази страна на къщата, над която се намираше приятелят ѝ.

Пресегна се към тях и видя, че са отворени. Притисна тромавата си златна длан върху дървото.

В отвореното пространство се появи една синя рокля и се понесе над шлема ѝ в мрака зад нея.

Амелия я проследи с фенерчето си в стаята, където бързо потъна в близост до черната рокля.

— Не съм изплашена — каза си тя.

Дишаше дълбоко, когато премина през вратите близнаци.

18.

— Уха — каза Амелия, докато сваляше шлема. — Уха, уха, уха, уха, уха!

Сграбчи лицето на Джеймс с влажните си ръкавици.

— Отишла си горе? — попита момчето.

— Дали съм отишла горе? *Дали съм отишла горе?* Джеймс! Невероятно е. Това е най-изумителното нещо, което съм виждала през целия си живот. Там долу плуват рокли, има легла с изпънати чаршафи, тоалетни масички и килери... о, мили боже, килерите.

Облекчен, че я вижда, и два пъти по-радостен, че се забавлява, Джеймс започна да се смее.

— Доста си развълнувана!

— Развълнувана?! Дори не мога... не мога да намеря думи. Това е... това е... то е...

— Свръхестествено — помогна ѝ Джеймс, след което погледна към покрива през кануто. — Невъзможно.

— Приказно е. Магическо. Имам чувството, че сме направили най-важното откритие в света.

Амелия въобще не съзнаваше, че се намира в кану. Джеймс го балансираше след всеки неин развълнуван жест.

— Трябва да кажем на хората — предложи тя. — Налага се. Как можем да не го направим!

— Може би наистина трябва да им кажем.

— Не! — отвърна Амелия, очите ѝ се щураха дивашки. — Не можем да кажем на *никого*. Хората ще разрушат откритието ни, защото точно това правят те. — Погледна към брега, който обграждаше третото езеро. — Не. Откритието е наше. Засега. Докато го искаме, наше е.

— Добре. — Джеймс се засмя. — Наистина искам да видя какво има горе.

— О, да, как няма да искаш. О, *да*, как няма да искаш.

— Колко стаи има там?

Амелия му отговори, докато събличаше костюма. Джеймс се вторачи в мястото, където червената материя на горницето на банския ѝ преливаше в меката ѝ кожа.

— Седем? Мисля, че са седем стаи. По три на страна. И една в средата. Съблекалня.

— Уха.

— Да. Уха. Опитвах се да отворя един от прозорците. Този. — Момичето посочи надолу. — Опитвах се да ти помахам, но маркучът... не успях да стигна по-далеч.

— Изразходила си маркуча?

— Да.

— Не се ли уплаши, че можеш да го скъсаш?

— Не. Просто не ми пукаше. *Джеймс*. Нещата долу могат да ти спрат дъха. Тази къща е най-невероятното нещо, което някога, някога, *някога* съм виждала.

Амелия бе свалила костюма. Полуголото ѝ тяло блестеше на чезнещото слънце. Джеймс можеше да преброи пръските върху кожата ѝ.

— Не можем ли да прекараме нощта тук? — попита тя.

— Какво?

— Не — отвърна момичето и се намръщи. — Предполагам, че не можем. Но, човече... *това* би било изумително. Да прекараме нощта тук. *Вътре*. Това е невъзможно, нали?

Джеймс се засмя.

— *Наистина* си прекарала доста добре там долу.

— Така е. Точно така е. Бях изплашена. Толкова изплашена. Но не съм се чувствала застрашена. Сещаш ли се? Какво. Вълнение. Само.

Момчето видя религиозно обожание в очите ѝ. Въздейства му и на него.

— Джеймс — започна Амелия и прекна до него. Той се опита да не гледа към горната част на банския ѝ. — Точно това търсех през целия си живот. То е толкова нелогично, че кара всяко логично нещо в света да изглежда смешно. Невъзможно е. Но е тук. Може ли да го задържим?

Може ли да го задържим, повтори си наум момчето. *Сякаш сме гаджета. Не просто приятели на среща. Сега сме... гаджета.*

— Да — усмихна се той. — Можем да задържим откритието си. И ще го сторим. То е наше.

— Да! — зарадва се Амелия.

Тя се наведе напред и го целуна по устата. Устните ѝ се разтвориха и Джеймс усети нежният ѝ език да се плъзга като змия върху неговия.

Тя се отдръпна от него, той бе безмълвен.

А Амелия не беше.

— Трябва ни втори костюм — заяви тя. — Трябва да слезем долу заедно.

Джеймс кимна, сякаш разваляше някакво невидимо заклинание.

— Трябва да се целунем отново, точно това трябва да направим.

Амелия погледна устните му.

Отново се целунаха.

— Трябва ни водолазна екипировка — каза момчето, когато се отделиха един от друг.

— Да. Два костюма. Дали не трябва да отидем на уроци?

Правиха си планове да отидат на уроци. Пекоха се на слънце. Плуваха над къщата. Гребяха към дома.

Говореха през цялото време, все за къщата. Невъзможно беше да подхванат друга тема.

Чичо Боб ги чакаше на брега, стоеше с боси крака на малкия пясъчен плаж.

— Какво сте направили с кануто ми, вие, двамата? — попита мъжът и се загледа в олющената боя, в драскотините, в шантавия водолазен костюм между пейките.

Джеймс и Амелия си размениха бърз поглед. Момчето отвори уста, за да излъже, но Боб вдигна длани напред.

— Няма значение. Нямате си представа колко много неща счупих до двайсетата си годишнина. Плувахте ли?

— Аха.

Чичо Боб поклати глава и се усмихна.

— Шантави хлапета. Намерихте ли нещо яко?

Слънцето освети изгорелите им лица. В очите им се появи недоумение.

— Не — отвърнаха двамата едновременно.

19.

Влюбиха се там, на третото езеро, под повърхността, докато изследваха невъзможната къща, гмуркаха се заедно, подобряваха наученото на уроците по гмуркане, обядваха в кануто, заспиваха в кануто, печеха се в кануто, изучаваха телата си в кануто.

Спряха да гледат към брега. Той беше прекалено близко до реалността, бе част от истинския свят, който оставяха зад себе си всеки път, в който посещаваха третото езеро и къщата, която се намираше на дъното му. Не бяха тихи. Не се криеха.

Играеха.

Играеха си в къщата.

Чичо Боб повече не ги попита за следите по лодката, защото Джеймс я купи от него, преди да успее да го стори. Над двайсет пътешествия през тесния тунел бяха олющили по-голямата част от зелената боя и бяха оставили белези, които можеха да са причинени от огромна водна котка. Джеймс спести сто долара, докато работи при баща си, след което даде парите на чичо Боб, плюс още десет долара.

— Тези за какво са? — попита мъжът.

— За наем, че оставям кануто при теб.

— Няма нужда да го правиш, Джеймс.

— Знам. Но наистина е мило от твоя страна, че ни позволяваш да го държим тук.

Дори и Боб да бе забелязал промяна в тийнейджърите, не каза нищо.

Джеймс и Амелия не оставяха нищо на случайността. Ако чичото или някой друг ги попиташе какво *толкова* има в езерата и в гребането, те бяха готови да излъжат.

— Да излъжем — каза момичето в един от следобедите, в който слънцето се беше издигнало високо над планините. Бяха отпуснали ръце извън кануто, пръстите им галеха хладната вода.

— Абсолютно — отвърна Джеймс, стоеше със затворени очи и с глава, отпусната върху предната седалка. Бяха взели книги, но не ги

четяха. Или слизаха долу, или не слизаха. Когато не слизаха, говореха за това как ще слязат. — Ще е по-лесно, ако не ни се налага... да виждаме всички постоянно.

— Като на работа.

— Аха. И вкъщи. Знаеш ли кое е по-лесно от това да не лъжеш с какво се занимаваш? По-лесно е да не виждаш хората, които може да те попитат какво правиш.

Амелия се обърна към него. Имаше идея.

— Какво ще кажеш да направим сал?

Джеймс отвори очи. Погледна към брега и към дърветата. Преди бяха говорили, че искат понтон, нещо достатъчно голямо, върху което можеха да си полегнат.

— Можем да го позиционираме над покрива — каза момчето.

По-голяма лодка нямаше да се побере в тунела. Но ако построяха платформа тук и я оставеха, вероятно щеше да им е по-добре.

Много по-добре.

— Ще ни трябва брадва — каза Джеймс. — И много дървен материал. Въжета. Здрави при това.

— Колко голям ще го направим?

— Колкото си искаме, предполагам. — Момчето се наведе напред и я целуна, целувката им продължи дълго. Когато се отдръпна от нея, се усмихваше. — *Страхотна си, Амелия. Сал.*

Без допълнителни приказки се върнаха обратно в костюмите си, помогнаха си един на друг да подготвят бутилките с кислород, поставиха маските върху устите си и се гмурнаха в третото езеро. Заедно стигнаха до предната полуврата. Минаха през антрето, трапезарията, салона и кухнята, която беше голяма колкото къщурката на чичо Боб. Минаха през библиотеката, като се спряха пред панорамния прозорец, за да осветят с фенерчетата си стъклото, от мрака зад което изскочи риба, подобно на заек от цветна градина. Минаха през всяка стая на първия етаж и след това, хванати за ръце, заплуваха колкото се може по-бързо нагоре по стълбището и по дългия коридор с единствената врата. Заплуваха към съблекалнята, през спалните и покрай вратата към тавана на втората спалня от източната страна, заплуваха към тавана и през тесните корнизи, които го ограждаха като катакомби, като един-единствен коридор, като логическо продължение на пътя, който следваха, откакто чичо Боб им

показа основното, което трябваше да знаят за кануто, което някога притежаваше. Преживяванията им се сториха като един и същ момент или, вероятно, като един и същ тунел. Някои части бяха осветени от слънцето, други бяха изрисувани с графити, но по-голямата част от пътешествието им бе под водата, плуваха все по-надълбоко и по-надълбоко в къщата.

20.

Построиха сала — здрав правоъгълник от неравни трупи, с размери два и седемдесет на метър и осемдесет — усукаха въже около него, за да направят втори слой, един вид въжено одеяло. Намериха дървения материал в гората край брега. Влачиха тежките трупи през калта и треволяка или ги носеха в тандем на раменете си, докато пееха песничката на седемте джуджета. Отсякоха едно дърво. Само едно. Джеймс смяташе, че салът се нуждае от здрава среда, така че ако останалото се разпаднаше, ако въжето някак си се отвържеше и всичко се отделише, щяха да разполагат със солиден ствол, около който да го изградят отново. Прекараха часове в работа, трудеха се точно над къщата, голите им крака се мятаха над покрива, бяха толкова близо до него, че можеха да стъпят отгоре му. Редуваха се, изтощаваха се, смееха се, обсъждаха, бяха щастливи, че работят над нещо, на което можеха да спят, близо до къщата, толкова близо, че имаха чувството, че го притежават, имаха чувството, че *притежават* къщата.

Когато приключиха, когато и последният възел беше завързан, Амелия обезопаси единия край на въжето към издадения край на централната трупа, а Джеймс се гмурна долу, уви го около късия комин на къщата и го завърза под тухлената му шапка. Чувството беше прекрасно, похвали се той на момичето, когато отново излезе на повърхността и изпрати малки вълни към кануто (и към сала). Чувстваха се като в края на дълъг работен ден на двора, където са построили пристройка или нещо *ново*.

— Допълнение към къщата — каза Амелия и сложи матрак и одеяло върху неравните трупи.

Джеймс върза кануто за въжето, което държеше сала над къщата.

Седнаха върху новото си изобретение и пуснаха крака във водата.

Амелия го целуна. Сграбчи лицето му с две ръце и го целува, докато не се отпусна назад, докато не легна. Изпълзя отгоре му и продължи да го целува, след което и Джеймс ѝ отвърна, прокара ръце

през раменете ѝ, по кръста ѝ, по краката ѝ. Слънцето печеше отгоре им, когато го яхна. Взе ръцете му и ги постави върху гърдите си. Момчето дишаше тежко и проследяваше очертанията им под банския, стискаше ги, целуваше врата ѝ. Амелия се пресегна зад гърба си и развърза горната му част, остави я да се плъзне и да падне върху сала. Джеймс целуна гърдите ѝ и усети вкуса на езерната вода.

Плъзнаха се по-близо до ръба на сала, ръцете на момчето вече бяха върху задника ѝ, опитваше се да я превърти, така силно желаше да мине отгоре, да разкрачи краката ѝ и да усети силата на бедрата ѝ с тялото си. Целуваше врата, раменете, ръцете, клепачите и всичко, което беше открито. Амелия изстена в отговор и Джеймс най-накрая успя да я накара да легне по гръб, преви се, за да целуне корема ѝ, бедрото ѝ, за да я ухапе. Главата му беше обърната към къщата, погледна към водната повърхност, там, където слънцето осветяваше покрива, и видя едно око да го гледа, някой беше приклепнал там.

— *О, проклетие* — каза момчето и се отдръпна към средата на сала, далеч от края му, далеч от Амелия, далеч от водата.

— Какво има? Какво стана? — Момчето бързо се изправи и застана на колене на ръба на платформата. Видя окото, но то бързо изчезна.

Вторачи се. Джеймс допълзя зад нея и също се загледа. Раменете им се докоснаха, но вместо да се почувстват в безопасност, те се отделиха един от друг.

Долу цареше мрак. Нямаше нищо на покрива.

Нещо изпляска на метър от сала и двамата изпищяха, когато една риба скочи и бързо потъна отново във водата.

— Исусе! — провикна се Джеймс.

Настъпи кратко вцепенение между тях. Докато езерото утихна.

Изведнъж започнаха да се смеят.

Джеймс сложи ръка върху голите си гърди, смееше се и дишаше тежко, по начина, по който го правят хората, когато вече не се страхуват, но част от страха отказва да си отиде.

— Исусе — каза Амелия. — Изкара ми ангелите!

— Наистина ми се струва, че видях нещо там.

— Както и аз. Око на риба.

— Да.

Засмяха се отново. Амелия не си направи труда да прикрие гърдите си и Джеймс не отлепи поглед от тях. Не *искаше* да отлепи поглед от тях. Легнаха по корем, един до друг, лицата им бяха извън сала. Слънцето пареше върху гърбовете им, а отраженията им бяха тъмни.

— Може би трябва да се радваме, че се случи — каза Амелия на деформираното отражение на Джеймс. Момчето разбра какво има предвид.

Колко близо бяха стигнали?

Амелия вдиша дълбоко.

— Мислиш ли, че трябва да го направим там?

Джеймс се опули срещу отражението ѝ. Очите ѝ просветнаха за миг и отново станаха черни.

— В къщата ли?

— Да. Защо не? Тя е специална за нас.

Специална за нас. Така беше, но Джеймс не можеше да повярва, че говорят за онова, а още повече *къде* ще го направят.

— Първият ни път — каза той. Щеше да е първи път и за двама им. — В къщата.

— Да.

Погледна я.

— Възможно е, нали? — попита момчето. — Имам предвид... под водата... хората могат да го направят?

— Така мисля.

И двамата на седемнайсет. И двамата девствени. И двамата казват *да*.

— Да. Добре. Да го направим.

— Да.

Не го направиха същия ден. Вместо това просто плуваха, изследваха, направиха подобрения по сала, обядваха, вечеряха и спаха за първи път, докато се носеха върху третото езеро, в мрака, слушаха щурците и жабите, малката симфония на живота, която ги заливаше от брега в подножието на планините. Чуха как някаква риба подскочи и отново плъосна във водата. Мислеха си за окото, което двамата видяха близо до покрива. Наблюдаваха лунната светлина и бяха хипнотизирани от десените, които създаваше. Всичко наоколо можеше

да те хипнотизира. Звуците, миризмите, гледките. Чувствата също, прегръдките им под тънкото одеяло, докато се носеха над водата.

Но не заради къщата.

Унасяха се.

Вързани за къщата.

Свързани.

— Обичам те, Амелия — прошепна Джеймс, но тя вече спеше. Вече се бе понесла в страната на сънищата в средата на третото езеро.

21.

Амелия се събуди от някакъв плясък. Който всъщност не беше точно плясък. По-скоро звук от някой или нещо, което се появява на повърхността, излиза от водата.

Лявата ѝ ръка бе изтръпнала. Лежеше върху нея. Винаги така се случваше, когато заспеше дълбоко. Разтри я, разтърси я. Джеймс хъркаше тихичко, легнал по гръб. Виждаше върха на носа му на лунната светлина. Всичко останало бе обвито в мрак.

Амелия се изправи. Водната повърхност проблясваше на места и отразяваше оскъдната лунна светлина. Нежни вълни се удряха в сала.

Джеймс се обърна на една страна и напълно се изгуби от поглед. Като че ли се бе завил със сенките на нощта, без които щеше да му бъде студено.

Амелия разгледа брега.

Какво я беше събудило?

Риба, естествено, също като рибата, която бе подскочила близо до сала, след като забелязаха окото ѝ под водата. Просто риба (без съмнение). Или може би съществуваше малко съмнение. Мъничка капчица. Онова, което я събуди, звучеше като някой, който излиза от водата или отново се потапя в нея.

Огледа се за някакво раздвижване.

Ослуша се.

Хвърли поглед над Джеймс към мястото, където знаеше, че се намира къщата.

Бяха завързани и не се бяха отдалечили, не можеха да се отдалечат.

За съжаление, нямаше дори късче лунна светлина, абсолютно никаква светлина на мястото, на което трябваше да се намира къщата, и Амелия не видя нищо.

Пресегна се към неопреновия си костюм и се спря.

Какво си мислеше да прави? Да се гмурне през нощта? Ако го стореше... щеше ли да каже на Джеймс?

Просто искам да разбера какво издаде този звук. Това е всичко.

Доста странна мотивация. Какви бяха шансовете същата риба, която я бе събудила, да плува в коридорите на къщата?

Видя себе си долу, заровена под всичкия този безлунен мрак, и едновременно се развълнува и разтревожи. Не знаеше защо това я притесни. В къщата не беше по-светло и през деня. Фенерчетата им осигуряваха сто процента от светлината, която използваша. Така че... каква бе разликата дали щеше да се гмурка по обяд, или вечерта?

Вероятно, помисли си Амелия, мисълта, че светът отгоре е също толкова мрачен, колкото и този отдолу, два слоя слепота, нощ върху нощта.

Безкрайна чернота.

И все пак... звездите. Не бяха толкова ярки, колкото ѝ се искаше, но определено ѝ даваха нещо.

Погледна през сала, през голите си крака. Погледна към брега. Погледна към повърхността на езерото, към огромната площ от непроницаем мрак, който кръжеше над къщата (*нашата къща*), сякаш представляваше нещо повече от обикновена вода.

Какво им имаше на звездите — без значение колко ярко светеха върху нощното небе, не можеха да разкъсат нощта?

Амелия се изправи внимателно, защото знаеше, че може да изгуби равновесие, че може да излезе от границите на сала и да плъосне във водата.

Представи си как бялото ѝ тяло излиза на повърхността, как тя е един от блещукащите обекти в целия този мрак, маяк за онова, което наричаше езерото свой дом, лампата, до която нощните пеперуди трябваше да стигнат.

Не ѝ харесваше.

Защо не? Стига. Не си изплашена. Харесва ти тук.

Една по-силна вълна се удари в кануто, което се намираше на около метър от нея, и го разклати звучно. Тя коленичи в края на сала и се пресегна към въжето, което го държеше наблизо. Затегли го.

С приближаването на лодката, която приличаше на гръбна перка, момичето осъзна, че има намерение да провери дали нещата им още са в нея. Дрехите. Хладилната чанта. Книгите. Сякаш бяха оставили колата си отключена пред мола, а не в средата на необитаемо езеро.

Кануто измина разстоянието бързо и се удари силно в сала. Звукът я накара да подскочи.

Не си изплашена.

Амелия издърпа лодката на една страна, пресегна се и напипа хладилната чанта, кърпите, саковете, бутилките, маските и плавниците.

Намери фенерчетата.

Точно това търсеше през цялото време, нали? Светлина.

Взе едното и го включи.

Не освети кануто, Джеймс или онова беззвездно парче мрак, което като че ли плуваше над къщата. Вместо това насочи лъча в края на сала, откъдето смяташе, че дойде звукът, който я събуди.

— Мамка му.

Капки вода проблясваха по дървото на мястото, на което вероятно бяха пръстите на краката ѝ, докато беше спала. Изпълзя до тях, косата ѝ висеше на сантиметри от края на сала.

На светлината приличаха на малки локви. Доказателство, че нещо беше стояло там наскоро.

Стояло там?

На Амелия тази мисъл не ѝ хареса, затова побърза да я изгони от главата си.

Не си изплашена. Спиш върху сал в средата на езеро. Нещата се намокрят.

И все пак...

Изви ръката си така, сякаш идваше от страната на езерото към сала. Топна пръсти в малките локви. След това разпъна длан върху тях. Някак си всичко съвпадна. Сякаш самата тя бе оставила водните следи. Или сякаш някой се бе държал за сала, докато краката му висяха в мрака долу.

Амелия се отдръпна от ръба на сала.

Спри се. Не си изплашена.

Познаваше хора, обикновено възрастни, които преднамерено превръщаха хубавите неща в лоши. Когато нещо вървеше добре, те обичаха да го опропастяват. Майка ѝ го наричаше *сам да си изпълниш пророчеството*. Правеха го, за да докажат на себе си, че даденото нещо не е било толкова добро.

Всичко това, езерото, Джеймс, къщата... това бяха добри неща.

Защо тогава се опитваше да ги опропасти?

Върна се на матрака, седна, сви колене до гърдите си и огледа отново брега. Изгаси фенерчето, сякаш не искаше да привлича внимание към себе си, не искаше да е единственото осветено нещо в целия този мрак.

Нощ върху нощта. Мрак отвътре. Мрак отвън.

Салът подскочи върху една малка вълна и отново се успокои.

— Джеймс? — прошепна Амелия, пресегна се в тъмницата и го тупна по рамото.

Момчето се раздвижи.

— Какво има? — попита я.

— Джеймс, какви са тези?

— Кои какви са?

Амелия освети с фенерчето края на сала. За един странен миг си представи, че някой може да стои там, чифт влажни очи, които надничат между края на дървената платформа и езерото.

Джеймс седна.

— Това ли?

— Аха.

— Това е вода — отвърна той.

— Как е стигнала тук?

Джеймс обмисли въпроса. Не се страхуваше — Амелия нямаше нужда от това.

— Вероятно кануто ни е връхлетяло. И се е ударило в сала. Напръскало го е.

Момичето кимна.

— Доста вода има тук — заяви Джеймс.

— Да.

Момчето отново легна и заспа на мига. Амелия остана будна, заслушана в песента на невидимите вълни, които се блъскаха в сала. Опита се да не си ги представя като пръсти или дори като глави, като нещо с ръце, което кръжеше около тях и я чакаше да заспи отново, чакаше мракът вътре да се изравни с мрака отвън.

22.

Докато следваше Амелия в къщата и шляпаше с плавници, Джеймс си помисли: *тя е най-готиното момиче, което някога съм срещал.*

Смелостта им да изследват къщата бе надмината — вече прекарваха вечерите си на сала.

Джеймс се усмихна зад маската си. Започна да очертава кръг с лъча на фенерчето си около нея, докато не създаде ефекта, че плува през огнен обръч. Амелия изнасяше представление за него; виеше се през коридорите, стаите, нагоре и надолу по стълбището, през тавана, спалните и дори над градините от водорасли навън.

Момчето дължеше много на тази къща. Тя му бе осигурила нещо невероятно, което да покаже на приятелката си.

Продължи да я следва и да си мисли за голото ѝ тяло, което бе виждал десетки пъти. Колко меки бяха гърдите ѝ в ръцете му, колко сладка беше на вкус тя, колко приятно беше да усеща тежестта ѝ върху себе си на сала.

Възможно ли бе днес да е денят, в който щяха да изгубят девствеността си в къщата? От него ли зависеше да направи първата крачка?

Може би...

Амелия зави внезапно наляво и влезе в малкия коридор, който свързваше кабинета с кухнята, огромната великолепно кухня, която имаше не един, а два мраморни плота, върху които ножовете бяха подредени в поставките си, фурната изглеждаше готова за употреба, а шкафовете бяха пълни с чинии, чаши, плата и купи.

Нищо не помръдваше. Все едно се намираще в кухнята на един нормален сух дом.

Лепило?, запита се Джеймс наум. *Въже?*

Без как. Без защо.

Заради основното им правило, закона на техния клуб, момчето не разгледа чиниите отблизо, за да разбере какво ги държи на място. В

магазина на баща му имаха асортимент от шестнайсет различни вида лепила. Имаше „Глазгоу“ за дърво, което бе достатъчно силно, за да държи здраво една хижа. С „Дънкъл“ пък не беше възможно да се залепи дори детска рисунка за стената. Железарията разполагаше и с всякакви средни варианти. В интерес на истината, ако бащата на Джеймс бе тук долу с тях, щеше да открие толкова неща за изследване, че главата му направо щеше да експлодира от вълнение.

Дали парченцата от главата му щяха да паднат на пода... или щяха да се разпръснат навсякъде из къщата?

Без как. Без защо.

Амелия каза, че къщата е нещо като Райската градина. На никого от двамата не му пукаше грам за религията, но аналогията си я биваше.

Не изяждай ябълката. Не и тук долу.

Само че на седемнайсет години Джеймс беше любопитен. Той бе далеч от детските си години и не искаше да се наслаждава на магията, а и не беше старец, който *не иска* да задава въпроси, който радостно приема неизвестното и всички мистерии около него.

Може би любопитството му се дължеше на факта, че прекарваше дните си в разговори с хора на тема как да се направи определено нещо, какъв е най-добрият начин за строене, кое е най-доброто дърво, инструменти, гума и лепило.

Заради магазина на баща му постоянно възникваха въпросите *как* и *защо*.

Искаше да знае как беше оцеляла. Искаше да знае защо съществуваше.

Домашни подобрения.

Дом.

Искаше да знае също как всичко бе останало непокътнато.

Пред него Амелия излезе от кухнята и се насочи към спираловидно стълбище, което водеше до една от спалните горе.

Джеймс не я последва.

Вдигна ръце и крака и се спря. От маската му излязоха мехурчета. Носеше се над двата кухненски мраморни плота цяла минута. Замисли се за Райската градина. След това се снижи и стъпи на кухненския под от плочки.

На плота имаше малък порцеланов бобър. Трите малки дупки подсказаха на Джеймс, че това е пиперник.

Защо не плува във водата? Какво го държи долу?

Насочи светлината към зъбите на животното и усети мрака зад себе си. Имаше чувството, че цялата тъмна къща се разпростира от тази точка, от този пиперник, който някак си не помръдваше от плота.

Някак си.

Големите очи на бобъра като че ли се взираха в светлината.

Джеймс прокара пръст по гърба му, по дупките.

Стисна го между палеца и показалеца си.

Как.

Дръпна го.

За един удар на сърцето му се стори, че ще го вдигне. Виждаше ясно зъбите, очите и плоската опашка, която се надигаше от плота като всеки нормален предмет.

Само дето не се помръдна.

Зрението на Джеймс не беше най-доброто през маската, но бе достатъчно добро. Понесе се над кухненския под, преви се и погледна мястото, където пиперникът стоеше върху плота.

Тъй като беше в бизнеса с лепилата и инструментите, бе виждал стотина счупени предмети. Можеше да забележи лепеното от другия край на кухнята. Но в основата на бобъра нямаше следа от лепило.

Джеймс погледна към изхода, към мястото, на което за последно бе видял Амелия. За миг му се стори, че я мярна, застанала с кръстосани ръце, със светнали очи, без маска, без бутилка, без костюм в другия край на кухнята.

Изпита срам, че прави това, което правеше.

Дръпна отново пиперника. По-силно този път.

Не поддаде.

Не се разклати дори.

Пиперникът не помръдна.

Джеймс извади джобно ножче от малката кесийка, която бе завързал за кръста си. Отвори го. С едната си ръка държеше фенерчето, а с другата заби острието в мястото, където бобърът стоеше върху плота. Натисна.

Плавниците му се надигнаха зад него, докато работеше, докато не зае хоризонтална позиция, маската му беше само на сантиметри от зъбите на пиперника.

Натисна отново.

Не помръдна.

Не поддаде.

Джеймс прибра джобното ножче обратно в кесийката и се насочи към по-сериозните ножове. Дръжките им стърчаха от дървените им поставки.

Помисли за Амелия. Какво би казала.

Защо ти е да знаеш? Това място е наше, Джеймс. Не ти ли е достатъчно?

Погледна отново към пиперника и си каза, че вероятно трябва да го остави на мира.

Само дето той вече не беше върху плота.

— Какво?!

Порцелановото животно се носеше на нивото на очите на Джеймс, който го гледаше как се върти на място, сякаш някой го завърташе, сякаш му показваше долната му част, където нямаше никаква следа от лепило.

Пресегна се за пиперника.

Бобърът се понесе нагоре към тавана.

Отново се пресегна към него и пиперникът отново му се изплъзна.

Освети с фенерчето си пространството около бобъра.

Тялото му бе залято от струя студена вода. Добре познаваше това чувство. Изпитвал го беше в наводнените мазета, докато помагаше на баща си да поправи тръбите на съседите. Водата бе толкова студена, че имаше чувството, че го стиска с истински пръсти.

Джеймс усети живот зад себе си и бързо се обърна.

Едно изкривено лице го гледаше на сантиметри от неговото.

Момчето изпищя в маската си.

Амелия.

Просто Амелия.

Просто.

Тя сложи ръка на рамото му. Усмиваше се.

Направи му знак да я последва. Оформяше думи с устата си. *Врата*, като че ли казваше. *Нова врата*. Джеймс вдигна пръст, молеше я да почака, той също имаше нещо, което искаше да ѝ покаже.

Когато насочи светлината към мястото, на което бе пиперникът, осъзна, че той се е върнал на плота.

Фенерчето освети големите зъби и глуповатите очи.
Хайде, като че ли му каза Амелия. Много ще ти хареса.
Момичето напусна кухнята и Джеймс я последва.

23.

Докато Джеймс беше в кухнята и изследваше пиперника, Амелия преплува всички стаи в къщата. Когато стигна до салона с маслените натюрморти, вече ѝ се виеше свят, дори се бе объркала малко. Раздвижи отново крака и плавниците ѝ удариха стената, която се отвори. Амелия ахна в маската си, защото разбра, че макар да бяха изследвали къщата десетина пъти, все още съществуваха нови помещения за откриване.

Заплува към изненадващия вход и прокара лъча на фенерчето си навсякъде, като първоначално попадна само на стена с олющена розова боя, вероятно килер. Насочи светлината към пода, като очакваше (и се надяваше) да намери обувки, доказателство, че някой някога беше живял тук, също като плуващите дрехи в стаята горе.

Нямаше никакви обувки.

Имаше стълби.

Амелия остана на място около половин минута, думата *мазе* не излизаше от главата ѝ. Както и думата *невъзможно*, тъй като къщата (*нашата къща*) беше разположена в калната тиня на самото дъно на езерото.

Най-накрая заплува към стълбите с главата надолу, плавниците ѝ се натъкнаха на връвта на лампа, която висеше отгоре. Преди напълно да се потопи в подземните нива на къщата, момичето спря.

Джеймс.

Намери го в кухнята, приличаше на човек, видял готвач от плът и кръв да влиза във фурната и да затваря вратичката след себе си. Убеди го да я последва.

Няколко минути по-късно, докато се намираха над стълбището, което допреди час нямаша представа, че съществува, Джеймс си помисли същите две думи, които и Амелия.

Мазе.

Невъзможно.

Но една трета дума го обезпокои повече.

Капан.

Сякаш, ако влезеха долу, нямаше да е единствено езерото над тях.

Над тях щеше да е и къщата.

Амелия заплува първа с главата напред.

Момчето видя как плавниците ѝ изчезват отвъд обсега на фенерчето му и потъват в гърлото на стълбището.

Последва я.

24.

Стъпалата бяха трийсет. Самото стълбище представляваше своеобразен тунел, който се виеше надолу под замайващ ъгъл. Също като в бетонния тунел, който ги водеше до третото езеро, и тук имаше графити.

Един вид.

Вместо груби рисунки на пениси и голи жени, написаното приличаше на диаграма на растежа, макар че Джеймс и Амелия не можеха да си представят кой родител би накарал детето си да застане до стената на половината на стълбите до мазето, за да измерят височината му.

Но наистина имаше чертички. Възходящи чертички. Като че ли нечий растеж беше проследяван.

След като разглеждаха чертичките известно време, двамата продължиха надолу.

По-надълбоко.

Най-накрая стигнаха до прага на широка стая и Амелия почувства още една връв за лампа да гали гръбнака ѝ, докато минаваше под нея. Наложиха се да плува по-долу, за да избегне дървените греди, основите на къщата. Забеляза мрежа, доста голяма при това, на мястото, където гредите се свързваха с тавана, и се спря, за да я покаже на Джеймс. Доближиха се, за да разгледат по-добре сложната плетка, която се движеше от вълните.

Паяжина. Под водата. В къща на езерното дъно.

Продължиха по-надълбоко в мазето.

Пространство, помисли си Джеймс. В стаята имаше много пространство. Амелия подръпна костюма му и посочи надолу с лъча на фенерчето си, за да му покаже добре позната настилка. Сини и бели плочки, които принципно бяха нещо нормално, но не и тук.

Всичко, което *беше* ненормално, се намираше в къщата, и мазето не правеше изключение.

Амелия и Джеймс стояха на около два метра над вътрешен басейн.

С негова собствена вода.

Повърхността му се движеше независимо от езерото, в което плуваха.

Момичето се засмя и момчето успя да я чуе, макар и малко приглушено заради маската. Смехът ѝ се носеше под формата на възхитителни пулсове, които перфектно изобразяваха изумлението, което изпитваше.

Амелия се гмурна с главата напред в басейна.

25.

Тук е по-топло, помисли си момичето. По-топло, както е нормално за всеки вътрешен басейн. Като *вода в баня*. *Вода в баня*, помисли си Амелия, успокояваща и приятна, обгръщаща, като в гробница, като в утроба.

Завъртя се по гръб и потъна. Бутилката ѝ се удари в дъното и тя погледна през маската си — през независимата повърхност на басейна — към езерото, което държеше Джеймс високо над нея.

Амелия се усмихна.

Момчето ѝ изглеждаше толкова смешно там, мятеше крайници и я гледаше, а зад него се надигаха мехурчета. В този момент ѝ заприлича на мъж. Мъж, под маската на който се криеше тийнейджърът.

Джеймс, помисли си тя. *Ела и ме люби*.

Бяха говорили за това. Знаеше, че и той си мисли за същото.

Ела и ме люби.

Почувства, че го обича, изпита физическото усещане, че напуска тялото си, че се издига през водата на басейна, през водата на езерото, и пътува по лъча на фенерчето му.

Изведнъж Джеймс се изстреля, сякаш беше усетил чувствата, които му изпращаше. Главата му зае мястото на плавниците му и той заплува към нея. Заплува към невъзможния басейн, който нямаше *право* да съществува, но въпреки това *беше* тук. Амелия го прие. Прие магията. Не можеше да не признае, колкото и плашещо да ѝ се струваше, че това *бе* магия. Вода над водата, която се движеше в различни посоки, а температурата в басейна беше по-висока от тази на езерото.

Без как. Без защо.

Ела при мен...

Джеймс проникна през повърхността на басейна, далеч от нея вдясно, и през новообразувалите се вълни, които създаде, момичето

видя нечии очертания. Те останаха да се носят там, където беше допреди малко младежът.

Амелия се изправи бързо. Стъпи здраво с плавници на дъното и се изтласка. Наполовина беше в басейна, наполовина — в езерото.

Посочи нагоре, там, където се намираше Джеймс само преди миг, дишането ѝ се беше учестило, клатеше енергично глава, не, нямаше никого там, никой не се носеше на това място.

Джеймс отиде при нея, мълчаливата ѝ молба се беше изпълнила, и я обгърна с ръце.

Амелия се възпротиви, отблъсна го и посочи към тавана с лъча на фенерчето си.

Виж! Опитваше се да му каже. ВИЖ!

Гласът ѝ беше приглушен от маската.

Джеймс възприемаше събитията на забавен каданс, движеше се по-бавно, отколкото чувството на страх се надигаше в него, погледна към мястото, което момичето осветяваше.

Високо над вътрешния басейн плуваше черна рокля. Черната ѝ материя се гърчеше на невидимите вълни. Но не тя, а самото ѝ положение го изплаши.

Като че ли някой я носи.

Горната ѝ част се къдреше под симетричните презрамки, талията бе по-свита от долната част.

Амелия и Джеймс не помръднаха. Не издадоха звук. Просто гледаха.

Роклята започна да потъва, да пада към тях в басейна.

Джеймс искаше да повярва, че е случайност, че роклята изглежда като носена от някого.

Сякаш има някого в нея.

Сякаш някой беше доплувал до нея и я бе нахлузил с вдигнати ръце през долната ѝ част.

Амелия вдигна ръка пред маската си.

Джеймс не можеше да помръдне. Като че ли беше пуснал корени в дъното на басейна. Момичето вдигна и другата си ръка, за да предпази лицето си от роклята, която се нагъна по невъзможен за човешките способности начин.

Не че имаше някого в нея.

Роклята отплува настрани от тях, преди да ги достигне.

Амелия свали ръце и погледна Джеймс. Двамата насочиха фенерчетата си в маската на другия.

— НАГОРЕ — каза момчето.

Момичето кимна. Тогава Джеймс видя нещо много по-плашещо от роклята. Видя *страх* на лицето на Амелия.

Не трябва да се страхуваш, помисли си той. Ти си тази, която ни вдъхва кураж за всичко това.

Но Амелия беше изплашена.

Въпреки това... се усмихваше. Изражението ѝ бе като на жена, която се беше измъкнала на косъм от автомобилна катастрофа.

Нагоре, изрече единствено с устните си тя. Двамата заплуваха. Докато напускаха мазето, Джеймс погледна назад, насочи лъча на фенерчето си в мрака, но не видя никаква рокля.

Това не му попречи да мисли за нея. Непрестанно, докато плуваха нагоре над стълбите. Мислеше си за падащата черна рокля и как не приличаше на обикновена дреха, оставена на милостта на невидимите водни течения. Не, по-скоро изглеждаше като съблечена от някого дреха, която им бе хвърлена от тавана.

26.

Обядваха на сала. Сандвичи с пуешко и чипс. Пиха бутилирана вода. Бяха изтощени. Гмуркането бе много по-голяма тренировка от обичайните им дейности, но преживяването в мазето допълнително ги изцеди.

Слънцето печеше приятно. Да са на повърхността, също бе приятно.

— Изглеждаш добре, когато си изморена — каза Джеймс. Пръстите на краката му бяха в края на сала. Никой от двамата им не смееше да потопи дори глезените си във водата.

— За миг доста се изплаших там долу.

— Знам. Аз също.

Салът подскочи леко върху вълните.

— Наистина си помислих, че някой ни е открил — каза Амелия. — Че някой е видял кануто и е дошъл да ни търси.

Джеймс обмисли подобна възможност. Не беше разглеждал въпроса от този ъгъл. Дори не се бе сетил. Когато видя роклята да се носи над басейна, в този момент мислите му бяха много по-мрачни от нейните. Може би това беше най-голямото ѝ опасение — че ще ги открият.

— Обичам те — неочаквано каза Джеймс.

— Знам. Не избяга, когато бях уплашена.

— Така ли разбра?

Джеймс си спомни как се вцепени под роклята. Как нищо на света не можеше да го накара да раздвижи плавници, докато бе във вътрешния басейн.

Амелия се усмихна. Харесваше му да я вижда усмихната.

— Така *разбрах* — отвърна тя.

Погледите им се срещнаха и се гледаха известно време, докато момичето не премести очи към покрива. Джеймс се наслаждаваше на гърдите ѝ под червеното горнище на банския ѝ. Допреди по-малко от

половин час бе много изплашен, но всяко движение на мускулите ѝ, всеки път, в който погледнеше кожата ѝ, се възбуждаше.

Амелия неочаквано праметна крака през ръба на сала и цопна във водата. Преплува метър-два, за да се озове точно над покрива. Погледна Джеймс, докато цялата огромна къща беше под нея.

Това беше предизвикателство, помисли си момчето. Или нещо подобно. Амелия му казваше, че не се страхува. Или вероятно се опитваше да убеди самата себе си в това.

Днес си изкарахме акъла, помисли си Джеймс. Ще продължаваме ли?

Помисли си, че това е начинът на Амелия да каже да. Продължаваме.

Скочи след нея. За първи път, откакто откриха къщата, изпита онова изгарящо усещане за нещо много по-голямо от самия него под водата. Също като на популярния плакат на „Челюсти“ — той беше малкият плувец на повърхността, а под него се намираха многобройните зъби на къщата.

Джеймс стигна до Амелия и двамата се прегърнаха. Той действаше почти без страх. Тя, от своя страна, бе превъзможнала плуващата рокля. Целунаха се и полуголите им тела се притиснаха едно в друго, босите им крака се движеха и им позволяваха да стоят точно над покрива на къщата. Амелия потопи ръката си във водата и усети твърдия пенис на Джеймс през жълтия му бански. Искаше да прави любов с него, точно тук, точно над тайната им.

— Утре — прошепна в ухото му.

Джеймс отдръпна лицето си от нейното. Вече му беше по-лесно да забрави мазето.

— Сигурна ли си?

— Да — отвърна тя. — Сто процента сигурна, да.

Засмяха се, защото се чувстваха едновременно неловко и уверени. Засмяха се, защото се чувстваха засрамени и смели.

Тези чувства воюваха и се сливаха в тях, също както водата под тях се смесваше, студени и топли течения, приятна вода, която галеше краката и коремите им, заменена внезапно от ледените върхове на невидими пръсти и езици, които гъделичкаха кожата им от дълбините, вероятно искаха да ги сграбчат и да ги отведат надълбоко, по-навътре в езерото, по-навътре в къщата, по-навътре в любовта, по-навътре...

Ympe.

27.

Този път нямаха неопренови костюми.

Само маските, плавниците, бутилките.

И телата им — бяха бледи, въпреки цялото време, което бяха прекарвали на езерото. Бяха бледи, защото дните им минаваха под водата.

Под водата.

Днес.

Джеймс и Амелия се подготвиха на сала. Не говореха за това. Не изрекоха *днес е денят*. Без въпроси, без шеги, без уверения. Той я наблюдаваше как се приготвя, беше гладен за тялото ѝ. Тя също го наблюдаваше. Същите ръце, които наместваха маската, скоро щяха да я докосват.

Под водата.

Извън сала, под нахъдрената повърхност на езерото, мястото за коронация ги очакваше.

Къщата.

(Домът.)

— Така — каза Амелия и вдигна палци към Джеймс — жест, от който щеше да се засрами само преди седмици, когато за първи път дойдоха на първото езеро. — Готова съм.

Сви коляно и прокара пръст през водата. Днес беше по-топла от обикновено. По-гостоприемна.

— Красива си — каза Джеймс.

Амелия сви рамене и кимна, странен начин да каже „благодаря“, след което се наведе в края на сала.

Момчето обаче я изпревари и скочи първо. Тялото му прониза водната повърхност и създаде малки вълни, които се разбиха в сала и тихомълком изчезнаха под него.

Амелия го последва.

В интерес на истината, водата беше по-студена, когато не носеха неопреновите костюми, но това само им помогна да се разведрят още

повече. Хванаха се за ръце точно над покрива.

Гмурнаха се заедно с главите напред към предната полуврата. Плавниците им потънаха в тинестото дъно и Джеймс изкачи пръв мъхестото хлъзгаво стъпало. Задържа полувратата отворена за нея.

Амелия влезе.

Прегърнаха се в антрето. Не можеха да се целунат, но това не им попречи да прокарат ръце по телата си, френетично, лудешки, жадно. Амелия хвана твърдия пенис на Джеймс и го придърпа към себе си, притисна го към корема, бедрата, хълбоците си. Сринаха се надолу, паднаха хоризонтално на пода в трапезарията, опипваха се обезумяло, гладно. Качиха се на масата за хранене под полилея и пуснаха фенерчетата си, чиито лъчи образуваха произволни модели върху стените, разкриха отделни части от помещението — стъклените витрини, вазите от двете страни на книгите и банските им, които се отделяха от голите им тела.

Фенерчетата се приземиха на масата и там си останаха, едното сочеше към коридора, от който дойдоха, а другото — към тавана, малък прожектор на сантиметри от телата им.

Амелия плавно насочи Джеймс в себе си.

Не беше лесно. Любенето беше изкуство, което никой от двамата им не познаваше.

Все пак... колкото и лишен от това изкуство да бе танцът им, непохватността им беше изключително вълнуваща.

Джеймс проникна в Амелия и тя изпъшка в маската си. Момчето се стегна. Тя го накара да се отпусне, като докосна раменете, гърба, гърдите му.

Правеха любов в мрака.

Очите на Джеймс бяха затворени, когато стигна до края и Амелия го усети да излиза от нея в последния момент, преди да свърши.

На светлината на фенерчето до тях видяха белия облак, който се издигна от главата на пениса му, след което се пръсна, понесен от невидими талази към тавана, стените, отвъд обхвата на лъча.

Амелия погледна Джеймс, чието лице бе частично осветено от падналото фенерче. Очакваше да го види ококорен, щастлив, изпълнен от любов зад маската. Вместо това той гледаше към тавана.

Момичето се пресегна бавно към брадичката му, за да обърне лицето му към своето, за да осъществят връзка. Без да я поглежда, момчето отмести ръката ѝ и постави пръст върху маската — знак да мълчи.

С другата си ръка ѝ посочи тавана.

Амелия вдигна поглед.

Тя също го чу.

Таванът изскърца. Отгоре се разнесоха стъпки.

Както всичко друго в къщата, и този звук бе изкривен, скърцането беше два пъти по-шумно, а краката, които Амелия си представяше, не бяха крака, които искаше да види.

После — смях. Перверзен като самото скърцане, кудкудякане, което разклати къщата, сякаш всеки тон се удряше като чук в нея.

Джеймс поклати глава.

Това беше точката на пречупване, единственото нещо, което беше по-невъзможно и от съществуването на къщата, от предметите, които стояха върху плотовете, стените, подовете.

Бяха решили никога да не задават въпросите *как* и *защо*.

Но не се сетиха да попитат *кой*?

Джеймс сграбчи Амелия за китката. Издърпа я от масата за хранене в коридора, а после и в антрето, докато скърцането над тях продължи, вероятно стъпките приближаваха стълбището.

Хермафродитният смях също продължи. Той приличаше на пронизващи писъци безполово веселие.

Когато минаха през предната полуврата, Джеймс вече не дърпаше Амелия, тя го бе изпреварила, плуваха бързо, дори и без светлина, към повърхността на езерото.

Почти стигнали целта, на момчето му се стори, че чу различно скърцане. Непогрешимото стъргане от отваряне на врата (*на гробница*) за първи път.

Джеймс не поглеждаше към прозорците, покрай които минаваха. Не поглеждаше и надолу.

Излязоха на повърхността надалеч от сала, надалеч от покрива, и бързо заплуваха към него.

Бързо, помисли си момчето. Усещаше, че нещо се надига отдолу.

Амелия стигна първа до сала и чевръсто се качи на него.

Джеймс я последва след секунди. Когато и краката му напуснаха водата, един голям мехур се спуска зад него, последван от дълбок, катранен звук. Каза си, че това е просто (*смехът те последва догоре!*) риба.

Грубо махна маската от лицето си. Тази на Амелия вече беше захвърлена до нея на платформата.

— Там има някого — каза Джеймс и посочи с треперещ пръст към покрива. Падна на колене и задърпа кануто към сала.

— Там има някого — повтори Амелия, изправи се и се загледа във водата, като отстъпи назад, назад от къщата.

Стоеше така, закотвена, докато Джеймс не отвърза кануто. Избърса водата от бледата си кожа. Имаше чувството, че капките са живи.

— Хайде — каза момчето.

Двамата бяха уплашени.

За първи път.

Уплашени от къщата.

— Какво ще правим? — попита Амелия. Все още гледаше към дълбините, към покрива.

— Тръгваме си — отвърна Джеймс. — Тръгваме си веднага.

28.

Седмица.

Една седмица без къщата.

Приятна, слънчева лятна седмица. Перфектна седмица, която човек да прекара на някое езеро. Кое то и да е езеро.

Но не.

Не и на третото езеро, не и на къщата.

Цяла седмица.

Която скоро щеше да стане повече.

През тези седем дни Джеймс просто не можеше да спре да мисли за къщата. Когато си взимаше душ, си мислеше за плувния басейн в мазето. Когато косеше ливадата, си мислеше за водораслите, които се полюляваха пред панорамните прозорци. Когато вървеше по коридорите на собствения си дом, изпитваше силното желание да подскочи като космонавт, да се *понесе* към стаята си. Искаше да бутне вратите и да ги наблюдава как се плъзгат бавно навътре. Липсваше му невероятното, невъзможното. Липсваше му дори страхът.

Седмица.

Цяла седмица без Амелия.

Какво се случи? Те загубиха (*умовете?*) девствеността си. Правиха любов в къщата. Не трябваше ли да празнуват? Не трябваше ли да се радват? Не трябваше ли да *говорят*?

Да, знаеше, че трябва. Случилото се трябваше да ги сближи още повече. По дяволите, още същата нощ, след като се любиха, трябваше да отидат в някой крайпътен ресторант, да се прегърнат в сепарето, да си поръчат нещо за хапване или само напитки, докато Джеймс прокара пръсти през изсъхващата ѝ кестенява коса. Всеки път, в който имаше намерение да ѝ напише съобщение или да ѝ се обади, чуваше скърцането отгоре, звука от чуждото присъствие в къщата.

Не можеше да изгони онзи протяжен смях от главата си.

Знаеше, че и Амелия се чувства по същия начин. За всичко. Защо иначе не се беше обадила досега? За какво се чувстваше зле — за

стъпките... или за секса?

Джеймс седна на един пластмасов стол на задната веранда през нощта. Родителите му спяха. Спомни си как Амелия ходеше като тромав космонавт на двора в първия им глуповат костюм. Усети присвиване в сърцето, което знаеше, че е любов. Знаеше, защото много хора бяха изпитвали това чувство преди него. Сега, осъзна той, сърцето му бе разбито.

Защо просто не си звъннах? Защо не си напишех някое съобщение?

Защото тук не става въпрос само за разбити сърца. Трябва да се мисли и за къщата.

Други чувства, външни сили, страхове. Това бяха враговете на хубавото нещо. Това бяха проблемите, пред които се изправяха хората.

Страхове.

Джеймс беше изплашен. През целия ден беше изплашен. През целия ден чуваше скърцането отгоре и бавните стъпки на нещото, което слизаше по стълбите. Звукът от полуврата, която се отваря зловещо зад него.

Ако разполагаха с фенерчетата си на път към сала, какво ли щеше да види под себе си?

Размърда се неспокойно в стола. Седна по-напред и прокара пръсти през косата си. Имаше чувството, че е прецакал нещо. Все едно беше счупил красив предмет.

Всичко вървеше *толкова* добре. Правиха любов в къщата! Какво по-запомнящо се от това?

Заради къщата е, човече. Не ти пише, защото се опитва да стои настрана от къщата_._

Джеймс изрита празната хладилна чанта. Изрита я отново. Изправи се, пак я ритна и я запрати в средата на двора. Последва я и я срита отново.

КАКВО СЕ СЛУЧИ?!

Клекна до хладилната чанта с намерението да я върне на мястото ѝ, но се спря.

Обади ѝ се. И тя е гневна.

Изправи се и прекоси двора. Телефонът му бе върху барбекюто. Взе го и набра номера, без да планира предварително какво ще каже,

без да мисли, че обаждането може да предизвика връщането им при къщата.

И този смях. Помниш ли го? Помниш ли как те последва до повърхността? Как блисна след теб?_

Звънене. Звънене. Звънене.

Сърцето на Джеймс биеше като чук върху наковалня и се чувстваше замаян, но внезапно осъзна точно какво ще каже.

— Ало?

Гласът на Амелия. Тя беше будна.

— Амелия. Обичам те. Всичко е наред. Двамата сме изплашени. Но нека сме изплашени заедно. Нека...

— Спипах те! Не съм тук. Остави съобщение, тъпако!

Мамка му.

Джеймс отново захвърли телефона си върху барбекюто. След което силно го изрита.

Едно животно се размърда в храстите около къщата му и той погледна към мрака, щеше му се да има фенерче, да изследва невъзможния мрак, а не да стои тук.

Взе си телефона и го отнесе вътре. Там беше тъмно, но не достатъчно. Тихо, но не както трябва, не както тишината, в която се чуваха вълни, а водата покриваше тялото ти.

Седмица.

Джеймс влезе в стаята си. Не включи осветлението. Не махна водолазната маска и плавниците от леглото си. Плъосна се на матрака с лице напред и се вторачи в мрака на възглавницата си за няколко минути.

Зачуди се дали това не бе моментът, в който трябваше да продължи напред. Както беше в песните. Един мъж с разбито сърце трябваше да продължи напред. Понякога нещата просто ставаха прекалено сложни. Желано и нежелано се хващаха за ръка и всичко отиваше по дяволите.

Страх.

Страх от къщата. Страх от протяжния смях. Страх от онова, което двамата направиха. Страх от онзи, който живееше там.

Кой?

Джеймс се завъртя по гръб, сложи телефона на перваза на прозореца над главата си, кръстоса ръце на гърдите си и се понесе.

Понесе се така, както някога се носеха в кануто. Амелия и Джеймс. Притеснени, засмени, опознаващи се, влюбващи се.

Може би Амелия вече бе продължила напред. Нямаше проблем, ако го бе сторила. Това означаваше, че тя е по-умна от него. Знаеше кога да отстъпи — а именно, когато видиш нещо страшно. Не бяха ли всички научени точно на това?

Ако чуеш плашещ звук в една къща... напускаш я.

Носеше се.

Плаваше в третото езеро, в очуканото кану. Нямаше табели по брега, които предупреждаваха плувците:

ПЛУВАНЕТО ЗАБРАНЕНО: КЪЩА НА ЕЗЕРНОТО ДЪНО

Къща, която би искал да проучиш. Къща, която би искал да наречеш дом.

Джеймс сънува пиперника. Тъкмо пхаше ножа в долната му част, когато Амелия се появи зад него, за да му каже за мазето. Плачеше.

Какво има?, попита я той, а въпросът му беше в балонче като в комикс.

Ти съсипа всичко, отговори му момичето. *Съсипа го, като попита как_*. *Защо попита как?* *Защо въобще задаваше въпроси, когато всичко беше толкова хубаво?*_

Съжалявам, извини й се Джеймс и се пресегна към нея в тъмната вода. *Не исках да го правя!*

Амелия се понесе назад в сенките, все още плачеше и клатеше глава, *съсипано е, съсипано е, сега сме изплашени, не виждаш ли, че сме изплашени?*

Амелия!

Но нея вече я нямаше. Кухненските сенки я бяха погълнали.

Но някой остана. Безформена фигура, неясна като разтопен восък.

Кой си ти?, попита Джеймс.

От тапета се появи лице без никакви отличителни черти. Нямаше очи, само бръчки, повече бръчки от гънките в чаршафа му, кожата му

бе по-сива от онова, което беше под зелената боя на кануто.

Това е просто риба, каза си Джеймс. Ти си просто риба!

Големи влажни очи. Дебели устни като на боксер.

Жена? Не. Мъж?

Моля те.

И рокля. Какъв цвят? Не мога да кажа. Риба в рокля? Не е риба. Жена?

Не е жена.

Амелия!, изпищя Джеймс, но подутото тяло, натъпкано в прекалено малката рокля, излизаше от сенките, устните му се вееха на невидимите вълни в кухнята.

АМЕЛИЯ!!

Червило. Високи токчета. Дебели, набръчкани колене. Не можеше да стои върху токчетата. Не знаеше, че не ходи правилно. Макар че беше прекрасна. Макар че беше...

АМЕЛИЯ!!!

Нечии пръсти хванаха ръката на Джеймс и го поведоха нежно към трапезарията, към първия път, към секса.

Момчето се дръпна назад, но не успя да освободи пръстите си. Също като пиперника на кухненския плот. Оставен там. Залепен там.

Как?!

И този смях отново. Като басови барабанни удари.

Джеймс затвори очи в съня си и изпищя, защото продължаваше да вижда, продължаваше да вижда (*мъжа, жената, няма никакво значение тук долу*) рибешкото същество, което го дърпаше, и затвори очи в очите си и отново изпищя.

И се събуди.

Събуди се в стаята си.

Мокър.

Мокър сън?

Не.

Изправи се и притисна длани в одеялото под себе си.

Не беше мокро.

А подгизнало.

Когато отдръпна ръце от одеялото, видя, че са мокри. Обърна бързо глава и от веждата му се стече вода. Косата му бе прилепнала към челото. Стаята му, нещата му...

Джеймс избърса влагата от очите си и видя.

Над мокета му имаше седем сантиметра вода. Книги и фигурки, които трябваше да са на скрина, които бяха на скрина, сега се намираха на пода.

Корабокрушение, помисли си момчето.

Потънала спалня.

Една нощ под водата.

— *Мамо! ТАТКО!*

Вода навсякъде. Капеше от тавана, от стените. Телефонът му беше в локва на перваза на прозореца.

Джеймс скочи от леглото си и плъсна във водата на пода. Изгуби равновесие и падна, право в седемте сантиметра течност. Топла течност. Беше свикнал с нея. Сякаш бе прекарал нощта (*лялото*) в нея.

Залази и сграбчи телефона си от перваза.

Обади се на Амелия.

— Ало?

Гласова поща.

Къде беше тя? *Къде беше тя?*

Луднал, той излезе от стаята си. В коридора се обърна, за да надникне отново вътре. Усещаше нещо, което не му харесваше. Облекчение. Облекчение, че всичко продължава да се случва.

Невъзможните неща.

Магията.

Отново се обади на Амелия.

Нямаше отговор.

Имаше вода навсякъде в стаята му. В коридора нямаше грам. Никъде другаде нямаше.

Само в стаята му. През нощта се беше наводнила. Докато спеше.

Потънал.

Джеймс беше буден. Доста буден.

Какво се случи тук?

Страх.

Дълбок страх. Нов страх. Вече не се страхуваше само от къщата. Къщата бе *там*. Под водата. Но това... тази стая се намираше на километри от езерото... това беше домът на родителите му. Това бе лошо. Това поставяше други хора в опасност. Как можеше да запази това в *тайна*?

Това бе *лошо*.

Джеймс побърза да излезе от къщата. Слънчевият следобед го изплаши. Беше прекалено ярък. Прекалено открит. Прекалено нормален.

Опита се да се успокои. Дишаше. Слънцето изсуши късите му панталони, тениската, косата. Обади се на баща си по мобилния.

Той отговори.

— Добре ли си, Джеймс?

— Не. Имало е... дали не... дали не се е спукала някоя тръба?

— Какво искаш да кажеш?

— Стаята ми е наводнена.

— Твоята стая?

— Да. Наводнена е, татко.

— А останалата част от къщата?

— Нищо й няма. Само моята стая е. Какво мислиш, че е станало?

— Знам какво е. Водопроводът.

— Откъде знаеш, че е това? Откъде знаеш?

В гласа му имаше страх. Нов страх. Беше изплашен от всичко.

— Какво друго може да е? — попита баща му и се засмя. Джеймс си помисли за смеха, който излизаше като мехури на повърхността на езерото. — Не е валяло миналата вечер.

Какво друго може да е, Джеймс? Какво друго?

— Добре. Какво да направя?

— Нищо. Ще изпратя Дейна.

— Добре. Какво да... не трябва да се връщам там.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид... в къщата. Вероятно трябва да изчакам Дейна.

Баща му се изсмя.

— Няма да те убие, Джеймс. Това е водопровод. Но добре, изчакай, където искаш. Ще изпратя Дейна и тя ще го оправи.

— Благодаря ти, татко.

— Добре ли си, Джеймс?

— Да, просто... — страх в гласа му, страх в кръвта му — ... малко беше страшно да се събудя по този начин.

— Мога да си представя. Има ли нещо съсипано?

— Не. Искам да кажа... нищо важно. Само... Не знам.

— Провери. Не искаш да изгубиш всичко.

— Добре, татко. Да. Благодаря ти.

Затвори.

Погледна нагоре към синьото небе. И надолу към сухата зелена трева.

Не искаш да изгубиш всичко.

Но вече се беше случило. Вече бе изгубил всичко.

Къщата.

Амелия.

Всичко.

Въпреки това... нима не продължаваше да се случва?

Къщата? Амелия? Всичко?

Когато Дейна спря работния си ван в алеята, Джеймс беше седнал с кръстосани крака в края ѝ. По-късно жената щеше да каже на баща му, че е имала чувството, че се натъква на човек, който стои върху сал, завързан за къщата. Джеймс искаше да се махне, но се страхуваше да не се изгуби във водата.

29.

Амелия подреждаше рафтовете в „Бакалията на Дарлийн“ и не се опитваше да изгони мислите за къщата от главата си. Нямаше смисъл да се бори с тях. Бе обсебена, а майка ѝ я беше научила, че обсесията е *нещо, което правиш дори когато не искаш да го правиш*.

През седмицата, след като напуснаха третото езеро, Амелия го *правеше*. Мислеше си за хладната вода, която се блъскаше в дървения сал. Мислеше си колко хубаво беше да стои *на* онзи сал, а очите на Джеймс да обхождат тялото ѝ като фонтана с цветя пред китайския ресторант в града. Нагоре и надолу. Отново и отново. Интересът му се възобновяваше след всеки цикъл. Липсваше ѝ. Липсваше ѝ допирът на трупите под босите ѝ крака, чувството, че е супергерой, когато си обличаше неопреновия костюм всеки ден, планините, които обграждаха третото езеро. Липсваха ѝ слънцето, звуците, усещанията.

Но най-много ѝ липсваше къщата.

Гласът на Марси заговори през високоговорителите на магазина.

— Някой е разсипал сополи на трета пътека. Амелия? Ще се погрижиш ли?

Амелия се опита да се усмихне. Трудно ѝ беше. Бакалията бе празна и Марси искаше да ѝ помогне. Момичето знаеше, че колежката ѝ преживява нещо, но не беше наясно точно какво.

Дори сега, унила, изплашена, объркана, Амелия не говореше за къщата.

Или за скърцането горе.

Седмица.

Седмица без цигарен дим може да накара един пушач да полудее. Седмица без семейството може да промени човек.

Амелия се чувстваше променена. Различна. Изплашена.

— Амелия?

Остави ориза, който подреждаше на рафта на трета пътека, и се обърна да погледне Марси, която извиваше краищата на косата си, докато не ги превърна в две дръжки. Дъвчеше дъвката си като куче.

— Не ти ли приличам на един голям мустак?

Амелия се опита да се усмихне. Трудно ѝ беше.

Като видя Марси да роши косата си, веднага се сети за собственото си отражение в огледалата в къщата.

— *Наистина ли си добре, Амелия?*

Момичето погледна ръцете си и видя, че държи кутия със зърнена закуска. Този рафт беше за ориз.

Това как попадна тук?

— Добре съм.

— Тук си от десет минути. А и подреждаш неправилната стока.

Зърнената закуска не трябва да е тук, Амелия. И ти не трябва да ходиш в къщата.

— Съжалявам — извини се тя. — Ще оправя нещата, Марси.

— Да не си влюбена?

При споменаването на думата Амелия веднага видя Джеймс в неговия полуполет, гмуркащ се във водата над покрива.

— Просто съм малко изморена — отвърна тя.

— Аха — смотолели Марси и поклати глава.

Амелия видя как босите крака на Джеймс изчезват, когато мракът на езерото го погълна.

— Стига, Марси. Добре съм.

— Окей. Но ако прекараш още десет минути тук, ще се обади на полицията за разбити сърца.

Амелия се опита да се усмихне. Трудно ѝ беше.

Марси я остави на мира.

Наведе се и постави зърнената закуска на земята до кутията с ориз. Мислеше си за спермата на Джеймс, как се разнесе, как приличаше на експлозия, пусната на забавен каданс, колко готино изглеждаше, колко невероятно бе всичко, докато... точно така, докато.

Амелия отвори кутията с ориз и чу Марси да прави някаква щуротия на съседната пътека. Сякаш... изстискваше нещо. Парцал. Или нещо мокро.

Дали някога е губила нещо?, помисли си Амелия. *Всичко наведнъж?*

Като че ли Марси изтърва нещо. Влажен, шляпащ звук. Непогрешимият звук на приятел, който се опитва да те шпионира.

— Внимавай, Марси — провикна се Амелия.

Второ шляпване. Този път по-силно. Приличаше на мокри обувки.

— Марси?

Понякога, след като хвърлеха боклука, обувките им скърцаха върху линолеума на магазина. Колегите си правеха майтап, като казваха: *Пази се от калта до казаните. Тя те харесва. Ще те последва.*

Амелия чу още едно шляпане от съседната пътека и усети първата истинска вълна на страх. Точно така я заля, като вълна, но не от ума към тялото ѝ, а подобно на невидимите вълни под повърхността на третото езеро; първо нападаха лицето и предната част на тялото ти, след което се увиваха около останалото.

— Марси?

Още една бавна влажна крачка. Като че ли човекът, който носеше мокрите обувки, не знаеше как да ходи с тях.

Или просто не е ходил на суха земя от доста дълго време, Амелия.

— Марси?!

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Погледна бавно нагоре към кръглото огледало, което висеше от тавана на бакалията.

Имаше ли нещо на съседната пътека? Имаше ли?

— Амелия! Какво ти става днес?

Марси. Зад нея. В края на пътеката.

Още една влажна стъпка. Наближаваше другия край на пътеката.

— Какъв е този звук, Марси? — попита Амелия. Очите ѝ светнаха и бяха изплашени.

— Какъв звук?

Амелия се изправи. Погледна другия край на пътеката, откъдето онзи, който вървеше оттатък, без съмнение, щеше да се покаже, без съмнение, щеше да тръгне към нея.

— О, Господи, Марси. Трябва да вървя.

— *Да вървиш?* Да не си полудяла, Амелия?

Амелия отиде до Марси, усети я зад себе си, но не свали очи от другия край на пътеката.

— Съжалявам — каза тя, гласът ѝ трепереше. — Трябва да вървя. Трябва да вървя. Сега.

— Амелия, не можеш...

Амелия изстена, когато една жена мина в края на пътеката. Носеше зелен потник и яркооранжеви къси панталонки. Слънчеви очила и шапка с козирка. Носеше шнорхел, който тъкмо бе взела от съседната пътека, а джапанките ѝ издаваха шляпащ звук.

Амелия погледна Марси.

Избухна в смях. Никак не ѝ беше трудно да избухне в смях.

— Амелия, какво, *по дяволите*, ти става?

Амелия чу отново името си, но този път от края на пътеката, където мина жената преди малко.

— Амелия.

Момчешки глас.

Преди да се обърне към него, тя знаеше кой е. Как можеше да не знае? Припомняше си гласа му хиляди пъти през изминалата седмица.

— Джеймс.

Момчето стоеше засрамено в края на пътеката.

Не, помисли си Амелия. Не беше срам. Страх.

— Съжалявам, че те притеснявам на работното ти място — каза той. — Но то дойде в къщата ми миналата вечер.

Амелия не отговори. Не и директно.

— Марси — каза тя, без да отлепя поглед от Джеймс. Гласът ѝ беше твърд, най-твърдият от седмица насам. — Би ли ни оставила насаме за минутка?

— Естествено.

Марси се изпари и двамата останаха да се гледат в мълчание.

То дойде в къщата ми миналата вечер.

Без отговор от Амелия. Сякаш въобще не беше изненадана.

Изоставихме езерото, помислиха си и двамата. Езерото ни иска обратно.

Една седмица.

Една седмица разделени.

Амелия хукна към него.

Прегърна го силно. Всичките воюващи в тялото ѝ емоции си намериха отдушник и тя се разплака. И се усмихна. Джеймс нежно я хвана за тила и я придърпа към себе си, по-близо, докато не усети, че нищо не може да я отмъкне от прегръдката му. Дори и вълните.

— Джеймс — започна момичето. — Джеймс, полудяваме ли?

— Трябва ни трета страна — отвърна той. — Трябва да кажем на някого.

— Не — отсече Амелия. — Няма.

Джеймс погледна дълбоко в очите ѝ. На едно и също място ли бяха двамата? Или Амелия беше стигнала по-надълбоко?

— Тогава какво? Какво ще правим?

— Чуй ме добре — започна тя, като освободи глава от гърдите му и го погледна.

— Добре. Какво?

Момичето помълча за миг. Пое си дълбоко въздух. И му каза.

— Трябва да се върнем.

— Амелия...

— Трябва да се представим, Джеймс. Трябва да кажем *здравей*.

Момчето отново я прегърна. Дойде в „Бакалията на Дарлийн“ с намерението да стори онова, което Амелия искаше да направят. Но не можеше да се примири с това *здравей* и то се изплъзна между пръстите му и плъсна влажно на пода на магазина.

— Добре — отвърна той, обичаше я, беше влюбен в нея, искаше да е щастлива. — Добре.

Когато Амелия го прегърна, Джеймс осъзна, че не прави това, което тя искаше. В момента, в който каза *добре*, той почувства такова облекчение, каквото бе забравил, че съществува през изминалите седем дни.

Не, Амелия не беше по-надълбоко от него. Тя просто бе намерила причина да направят онова, което изключително много му се искаше да стори.

Да се върне.

Да се върне в къщата.

Трябва да се представим. Трябва да кажем „здравей“.

— Мислиш ли, че ще ни приеме радушно? — попита Джеймс, ужас и облекчение се сливаха в тялото му.

Амелия кимна.

— Ние също живеем там, Джеймс. *Ние също живеем там.*

30.

Прекосяването на първото езеро им се стори по-трудно от обикновено, защото този път гребяха към *нещо*, а не просто към някакво място.

Преодоляването на изпълнения с графити тунел също бе по-трудно, понеже напъваха напред, за да отидат при *нещо*, а не на някакво място.

Да стоят на сала и да оглеждат водата отново, беше по-трудно, защото и двамата вярваха, че нещо ги наблюдава през прозорците на това чудесно, магическо място долу.

31.

Джеймс се гмурна първи, за да покаже на Амелия, че са на едно мнение. Въпреки това в момента, в който раменете му разцепиха хладната вода, в който повърхността се разтвори като устни и го засмука, момчето разбра, че няма друга опция. Защото алтернативата бе да не се връщат. Не можеха да направят това. *Не трябваше* да го правят. Това бе техният клуб, тяхната къщичка на дървото, тяхната тайна, *тяхната*.

Докато плуваше към тинестото езерно дъно, а Амелия го следваше, Джеймс си спомни времето, когато бе на десет години. Той и няколко негови приятели си направиха свой клуб. Нареккоха го Потскръбър — не беше нищо повече от огромен разрязан кашон, разположен между две дървета, един вид бивак, както и подслон за тайните им. Самият кашон някога бе принадлежал на съдомиялна машина и етикетът „Потскръбър“ се намираше от вътрешната страна на клуба; винаги се виждаше.

Джеймс стигна до дъното, пусна плавниците си в тинята и усети добре познатото загъване, почувства как става едно с основите на къщата.

На тяхната къща.

Замисли се за паяка, който намериха в Потскръбър.

Дерек го провери в енциклопедията си и каза, че е отровен. Нарече го кафяв отшелник и обясни, че едно ухапване може да убие човек. Джери каза, че Дерек говори за друг паяк, каза, че си приличали, но този не бил такъв. Дерек не искаше да се върне вътре. Каза, че и те трябва да напуснат Потскръбър и да го оставят в гората. Според него не беше вече толкова хубав.

Само дето Джери искаше да се отърве от Дерек. Както и Джеймс.

Приятели се върнаха в Потскръбър.

Амелия застана до него и двамата се обърнаха към къщата заедно. Осветиха с фенерчетата си мрака от двете страни, сякаш търсеха (*някой на двора*) някакво движение. Лъчите се простряха към

вечността или към нищото — беше все едно. Осветиха предните прозорци. Наясно бяха, че търсят някого. Проверяха (*има ли някого у дома?*) за лица. Точно затова бяха дошли тук.

Да се представят.

Джеймс се сети за ухапванията от паяк по ръцете и краката на Джери. Буците, които докторите трябваше да премахнат от дясното му бедро и левия му бицепс. Спомни си как странно му стояха дрехите от тогава насетне.

Амелия потупа Джеймс по рамото.

Готов ли си?, като че ли го питаше.

Той кимна. Беше готов.

Амелия се гмурна напред през предната полуврата.

Джеймс я последва.

На светлината от фенерчето си видя как момичето образува кален кръг около плавниците си. На *нейната* светлина видя вътрешността на къщата на части. Минала беше седмица. Седмица без всичко това.

Тези откъслечни образи подбуждаха апетита му, караха го да чувства *облекчение*.

Внезапно Амелия се обърна и заплува към него. Хвана го от двете страни на главата и притисна маската си в неговата. Мир. Джеймс и Амелия. Отново под водата. Отново в къщата.

Какво беше изгубил всъщност? Нищо. Не беше изгубил нищо.

Амелия каза нещо, думи, които не можеше да разбере. После я нямаше. Отплува в мрака.

Джеймс я последва.

По-надълбоко.

Най-надълбоко.

32.

Първо плуваха отделно, а после и заедно, Амелия изчезна зад една частично отворена врата, а Джеймс се спря, за да освети с фенерчето си под билиардната маса, в ъглите, в мрака, който падаше, който се *завърташе*, веднага щом отместеше лъча. Амелия го видя на неспокойната светлина — падащия мрак, завръщащия се мрак. Джеймс също го видя, видя ръбовете на мрака, сякаш бе материален, сякаш можеше да го докосне тук долу, *само* тук долу. Видя го как сграбчи лъча от фенерчето на Амелия с черните си ръце, с черните си устни, и преглътна.

Мракът не отстъпваше дори когато бъдеше осветен.

Минаха през кабинета, салоните, библиотеката и кухнята, където Джеймс се бе изплашил от пиперника. Минаха през слънчевата стая, чиито стени бяха от стъкло, с изглед към мрачните дълбини, където плуваха риби на лъчите на фенерчетата им, риби, които бяха тъмни като водата, оцветени в сиво и черно, риби, които не искаха да бъдат видени, не искаха да бъдат срещани. Кални частици се носеха като прах над черен път, породени от невидими стъпки, съживени. Джеймс и Амелия се спряха тук, насочиха фенерчетата си към стъклата, чувстваха се малки в сравнение с безграничната маса на планините, езерото, къщата.

Някога си представяха свои собствени градини в тази безжизнена тиня и безцветни цветя, които се поклащат на подводните вълни.

Нима тези мечти още бяха възможни? Имаше ли въобще нещо възможно сега?

Заплуваха отново, завиваха в коридорите, избягваха лампите, гардеробите, преминаваха над диваните, гмуркаха се под полилеите и абажурите. Амелия стигна до вратата на мазето и погледна Джеймс в очите. Освети с фенерчето собственото си лице и изрече безмълвно с устни думата *сауна*. Макар момчето да не се беше замисляло по въпроса, откакто я видя, знаеше за коя врата му говори. Затворената

дървена врата до вътрешния басейн. Единствената стая в къщата, която не бяха проверили. Дали щяха да намерят търсеното там? С кърпа около кръста и пот, която се стичаше от челото му?

Зад вратата на мазето и надолу по стълбите, басейнът се намираше в пълен мрак, водата му някак си беше отделена от водата на езерото. Може би щяха да го намерят там. Нагазил и чакащ, чакащ и нагазил.

— Сауна — каза Джеймс и Амелия отвори вратата на мазето. Той я последва в мрака. Последва я надолу по стълбите и чу отново в главата си думите, които тя изрече наскоро. Използва ги, за да се пребори с надигащата се завеса от лоши чувства, с усещането, че не бива да са тук, че това вече не е любов.

Това беше опасност.

Но замайващото усещане да са отново в къщата, му помагаше да изгони тези страхове.

Заплуваха над каменните стъпала, под ниските греди, докато фенерчетата им не разкриха набръчканата вода долу. Тя се движеше в противоположната посока на водата, в която плуваха, сякаш духът на втора луна обикаляше около басейна и предизвикваше втори прилив.

Амелия мина покрай басейна и освети с фенерчето си дървената врата на сауната.

Джеймс си помисли за Потскръбър. Не можеше да се спре.

Амелия докосна дръжката на вратата.

Джеймс я сграбчи за китката. Когато се обърна да го погледне, видя маниакалната жар в очите ѝ.

Джери, спомни си думите си, докато стените на Потскръбър трепереха от само себе си, *има още един на рамото ти*.

— Бъди внимателна — каза ѝ Джеймс. Но думите му бяха неразбираеми. Безполезно предупреждение. Нехарактерно за него.

Явно Амелия успя да прочете устните му, защото отвърна:

— Разбира се.

След което се усмихна и вдигна палци в окуражителен жест. Този път не се срамуваше.

Ето ни и нас, сякаш казваше. *На финалната права*.

Момичето натисна леко вратата и тя се отвори.

Влязоха в сауната и светлината на фенерчетата им разкри празни дървени пейки. Студена печка.

Но на Джеймс му беше горещо.

Насочи лъча върху печката, убеден, че трябва да е включена, сигурен, че сауната функционира някак си, както всичко останало в къщата. Погледна зад рамо, тъкмо навреме, за да види как вратата бавно се затваря, както всяка друга врата, която се носеше на невидимите вълнения на дъното на езерото. Но този път чувството беше различно. И изглеждаше различно.

Предумишлено?, помисли си Джеймс. Не беше въпрос, а по-скоро откриването на дума, която постоянно ти убягва.

Някой затваря вратата. Ще се видим тук.

Маската му започна да се запотява.

Страх?

Жега?

Джеймс сграбчи ръката на Амелия и заплува към затварящата се врата, влачеше я, докато тя не започна да плува сама, сега той я водеше, залепи длан за дървото, натисна, забута здраво, защото очакваше съпротива, но такава нямаше.

Вратата се плъзна и се отвори съвсем лесно. Джеймс освети с фенерчето зад себе си.

Никой.

Нищо.

Не и тук.

Но някой.

Горе.

Джеймс и Амелия вдигнаха погледи заедно към добре познатото скърцане на тавана.

Тежки стъпки. Бавни.

Предумишлено.

Да ги хване в капан ли се опитваше? Отново?

Последваха звука с очите си, носеха се над басейна, над плочките, ограждащи басейна, широките скърцащи стъпки се отдалечаваха от тях, насочваха се, както изглеждаше, към вратата на мазето.

Без да се замисля, Амелия заплува към него. Към приближаващия звук.

Първоначално Джеймс не можеше да помръдне. Не *искаше* да помръдне. Каквото и да живееше в тази къща, то идваше, беше

наблизо, и макар да се бяха съгласили да го приветстват, момчето осъзна, че подобно решение е пълна лудост. Нерешителността му го прикова на място, а Амелия се смаяваше пред него. Страхът му нарастваше. Но дори в този момент, в който момичето отиваше към звука, към онова, от което беше ужасен, не искаше да остава сам, да се носи тук, където единствената му компания щеше да е сауната. Тръгна към нея, за да я настигне, за да навакса, а зад него празното пространство нарастваше.

Амелия се изгуби напред и нагоре по стълбите.

Трябва да се представим.

Тя беше начело.

Джеймс влезе в каменния коридор със стълбище и усети натиска на нарастващото пространство зад него. Ръцете и краката му тръпнеха също като на дете, което бяга от мазето, защото си мисли, че нещо мокро, че нещо *старо* ще го сграбчи за глезена след секунди.

Върни се, Джеймс, би казало то с думи, размазани като лицето му. *Остани още малко.*

О, обзе го чувството, че нещо приближава все повече и повече, че ще го сграбчи и ще го завлече в сауната, където този път вратата ще се затвори и ще се заключи, а той ще се свари, ще пищи в маската си, докато се печи, гори, докато се подува от мехури.

Нарастващото пространство.

Заплува над стълбите и се почувства така, сякаш изкачваше хълм, съпротивата, умората, нетърпението, характерно за кошмарите. Амелия не се виждаше. Повика я, но думите му бяха поредица от безполезни мехурчета, които подскачаха пред маската в ритъм с продължителното тежко ходене от тавана.

Тавана.

Тавана.

Там скърцането продължи. Там звукът от големи крачки не затихна.

Джеймс стигна до края на стълбището и излезе през вратата. Тежките стъпки продължиха, набиваха се в главата му, в костите му, те бяха музиката на мъртва кожа, опъната на барабани, направени от тялото на разбито кану.

Пресегна се напред в мрака с надеждата да открие Амелия, да я предпази от онова, което издаваше този звук, което наближаваше,

което тя така отчаяно искаше да срещне.

Ние сме луди, помисли си Джеймс. Ние сме луди от любов.

Мисълта беше ясна, точно определена, въпреки френетичните му движения. Освети цялата стая с фенерчето си. Двете врати, двата изхода, които бяха частично отворени. Столовете и възглавничките им, които не плуваха над тях. Масичката и пепелникът, който не се носеше над нея. Рафтовете, където книгите се намираха в невъзможно добро състояние и отказваха да се подчинят на законите на природата. Таванът, където масивните дървени греди не се бяха предали под ударите на водата.

Амелия я нямаше.

Не и тук.

Но ритъмът, *все още* барабанен, продължаваше.

Джеймс заплува към една от вратите.

Спря. (Водата се втурна покрай него.)

Обърна се. (Водата се обърна с него.)

Заплува към другата врата.

Спря. (Водата се втурна покрай него.)

Обърна се. (Водата се обърна с него.)

Откъде идваше нещото? Къде беше Амелия? Колко близо до срещата си с чудовището се намираше?

Дали го бе срещнала вече?

Джеймс усети движение зад себе си, обърна се бързо и освети с фенерчето си портрета на стената. Стресна се от лицето, което видя на него, от ръба на маса, който играеше ролята на уста, и от завесата за коса. Сливите за очи, които бяха пълни с живот.

Платното се набръчка и картината придоби изражение.

Сините очи като че ли се фокусираха. Устата изпъкна.

Джеймс изтърва фенерчето.

Гмурна се към пода, за да го хване, преди да е паднало.

Понесе се надолу.

Надолу.

Докато не стана едно с пода.

Докато не стана черен.

Черен.

Черен.

Нещо го докосна.

Мокро платно? Гнил плод?

Джеймс се сви на мокета с вдигнати ръце, за да се предпази от онова в стаята.

(Изпъкващата картина, която оживява и напуска стената.)

Амелия!

Амелия, която се намираще някъде другаде в къщата, която умишлено отиваше към опасността.

Амелия!

Амелия, която отиваше да се запознае с онова, което бе отговорно за барабанныя ритъм и за разюзданото му сърце.

— Амелия! Помощ!

Носеше се. Носеше се към панорамния прозорец, и то толкова бързо, че можеше да го счупи, достатъчно силно, че можеше да строши стъклото и да се понесе в спирала в езерото като при нулева гравитация, да се върти ли, върти, и да се отдалечава от къщата и от *(всичко)* Амелия.

— Амелия!!!

Видя как ръбът на масата уста се разтваря. Преди целият свят да почернее. Видя, че сливовите очи забелязаха присъствието в стаята. Преди целият свят да почернее.

Няма да успея, помисли си Джеймс. Няма да успея ДА СЕ МАХНА ОТ ТАЗИ КЪЩА.

Парализиран от страх, свит на топка и носещ се близо до тавана на салона, момчето осъзна, че това е най-страшният момент в живота му. Винаги си беше представял как щеше да се държи достойно в такъв миг, но представите му за страх не бяха точни.

Само дето онова, което последва, го изплаши още повече.

То бе най-страшното нещо, което можеше да се случи в една къща под водата, в една къща на езерното дъно.

Светлините се задействаха.

Те не идваха от фенерче.

Светлините на къщата.

Светлините на тавана. Светлините в коридорите. Светлините на всеки прозорец и стена.

Светлините грейнаха.

И Джеймс видя.

Видя стаята, окъпана в светлина, разкрита. Видя жизнения,
дишащ цвят на къщата.

Видя отражението си в панорамния прозорец. Свит на топка,
носец се, изплашен.

Разкрит.

Светлините греят.

Лампата на масичката беше светната.

Светната.

Светната лампа.

Електричество.

Протичащо.

Под водата.

Светло.

33.

Амелия постави двете си ръце на вратата на мазето и бутна силно, беше прекалено развълнувана, за да спре да следва тежките стъпки, които чу отгоре. Джеймс все още бе някъде долу, знаеше тя, но вероятно вече идваше. Не искаше да го оставя сам, но стъпките я доведоха дотук, в салона. Доведоха я *точно* тук, две точки, които се свързваха, тя и стъпалата, за да се срещнат (най-накрая) тук, в салона.

Когато стигна, светлината от фенерчето ѝ разкри, че е сама.

— Ало?

Двете срички останаха само в маската.

Чу скърцането извън салона и осъзна, че малко е закъсняла.

Онзи, с когото трябваше да се запознае, имаше лека преднина пред нея.

Намираше се по-надълбоко в къщата.

Амелия заплува бързо към вратата вляво от нея. Сметна, че Джеймс трябва да е наблизо. Той щеше да я последва. Щеше да намери салона празен и да я последва, но независимо какво щеше да направи *той*, *тя* трябваше да се раздвижи, да настигне онзи, който беше пред нея.

Мина през вратата, която бавно се затваряше. Който и да се беше намирал в съседната стая, сега бе в следващата.

Стъпките ѝ подсказаха това.

Амелия ги последва.

Фенерчето ѝ примигна и тя осъзна, че това е краят му. Знаеше, че ще изгасне, че ще стане черно, ако не отидеше до сала, за да смени батериите. Въпреки това част от нея вярваше, че ще стане черно, дори батериите да бяха нови.

Намираш се в различен от своя свят, помисли си тя, без да знае (а и не ѝ пукаше) какво точно означава това.

Тежките стъпки продължиха. Затихваха.

Последва умирация лъч светлина от стая в стая, като избягваше предметите в тях, докато не почувства движенията си като танц, като

преднамерена игра между нея и другия. Тъй като фенерчето загасваше, вече не можеше да вижда ъглите, не и на два метра от маската си. Къщата ставаше все по-мрачна, загасваше, предумишлена настройка на настроението ѝ.

Влезе в кухнята, мина над първия мраморен плот, снижи се близо до пода, след което се издигна до един прозорец на квадрати. Виждаше всичко на трептящата светлина, на сивотата, на мрака.

Не мина много време и вече ѝ беше трудно да различи в коя стая се намира, кои прагове прекрива.

Въпреки това продължи напред в търсене на източника на стъпките, докато най-накрая не видя стълбите.

Светлината отслабна.

Понесе се над най-ниското стъпало и се ослуша за другия.

Къде отиде?

Горе?

Скърцането на стълбите ѝ подсказа колко е близо, но светлината не ѝ показва никаква фигура.

Помисли си, че трябва да изчака Джеймс. Да почака светлината. Да чака.

Но не можеше.

Заплува над стълбите и се озова на втория етаж. Последва скърцането на дърво, на стара къща, тежките барабанни стъпки на боси мокри крака, които шляпаха по стъпалата.

На половината на стълбището фенерчето ѝ изгасна изцяло.

Мрак.

В къщата настъпи пълен мрак.

За първи път Амелия почувства този дом без нея и Джеймс, почувства какъв бе през нощта, преди те да пристигнат.

Скърцането я напътстваше и осъзна, че се намира на върха на стълбището, излезе в коридора, в дългия коридор с една врата в далечния му край, врата, която чу, че се отваря.

Заплува в мрака, по-надълбоко в гърлото на втория етаж, с ръце, изпънати напред, готови за контакт.

Стори ѝ се, че има някаква материя в мрака, която някой дърпа и плъзга по извитото дървено рамо на закачалка.

Пусна фенерчето си. Вече беше безполезно.

Макар да не можеше да го види, можеше да го усети как потъва, потъва, докато не се удари на пода на втория етаж.

Тогава светлините се задействаха.

Не лъчът на фенерчето ѝ, не.

Светлините на къщата се задействаха.

Амелия спря да плува (водата се втурна покрай нея), нямаше такова намерение, но се изуми, защото ясно видя всяка подробност в коридора, всеки цвят, линия и размер на къщата.

Носеше се, останала без дъх, погледна назад към стълбището. Видя, че пътеката, постлана върху него, е червена, светлочервена, цветът на кръвта. Отдолу също идваше светлина и тя разбра, че коридорът на втория етаж не е единственото осветено място.

Къщата. Цялата къща.

Спря се и погледна към вратата в края отново.

Взираше се в нея. Усмихна се дотолкова, доколкото ѝ позволяваше маската.

Знаеше защо осветлението се задейства. Не зададе въпроса, не си позволи да го стори, но разбра.

Това беше дар. Приветствие.

Поздрав.

Заплува.

Стигна до вратата. Видя всеки неин детайл, всяко петно (*восък?*), където чужди пръсти (*не твоите!*) я бяха отваряли преди.

Амелия влезе в съблекалнята. Видя червен цвят, който се носеше към нея. Приклекна, за да позволи на материята да мине над нея, на червената рокля, на тази завеса, която разкриваше сцената, на пространството пред отворените врати на гардероба.

Жена.

Не.

Фигура.

Гола.

Колко стара?

Амелия не можеше да види лицето ѝ, гърбът ѝ беше обърнат към нея.

Не.

Можеше да види лицето ѝ. Отражено в огледалото на вратата на гардероба.

Нямаше лице.

Момичето се понесе към нещото, подпомагана от невидими вълни.

Восък.

Самата дума ѝ се струваше глупава, дори нелепа, нямаше как да опише онова, което стоеше пред нея, и въпреки това *наистина* приличаше на восък.

Прилича на разтопен восък, потопен във вода.

Нямаше лице. Нямаше коса. Само неразличими розови буци, дебели отливки от галванизирана хрчка.

Движеше се, вдигна (восъчен чукал) ръка, вдигна я по начин, който подсказва на Амелия, че я бе видяла. В крайна сметка, безизразните буци и гънки бяха лице.

Момичето изпищя. Опита да се спре.

Но невидимите вълни я бутаха напред.

Колко стара?

Вечна.

Колко стара?

Безвременна.

Безформеното нещо вдигна тантурестата си ръка достатъчно високо, за да може Амелия да види, че държи *(без ръце)* черна рокля. Сякаш момичето бе влязло и нарушило личното пространство на някой, който се облича.

Не може да те види, помисли си съвсем ясно тя. Обърни се, Амелия! То не знае, че си тук!

Момичето си припомни трапезарията. Отново чу скърцането, протяжните *(восъчни)* стъпки отгоре.

То ни чу. Не може да ни види. ЧУ ни.

Нещото нахлузи набръчканата черна материя през безформените си ръце. Амелия си го представи в леглото, заспало, докато тя и Джеймс губеха девствеността си долу. Представи си го как става от леглото, когато чува звука от любов, носещ се някъде от къщата.

Трябва да се представим.

Да. Така е. Направи го.

Защото ако не го стореха, щяха да напуснат къщата и никога повече нямаше да се върнат.

Амелия се понесе към него.

Да, помисли си тя. Кажу му, че сте тук. Кажу му, че сега вие живеете на това място.

Момичето стигна до нещото и го докосна по рамото.

— Аз съм Амелия — представи се тя. — Коя си...

И светлините изгаснаха.

Навсякъде.

В настъпилия мрак момичето се пресегна към гардероба, но не откри нищо там. Снижи се, протегна плавник към пода, но не намери нищо и там.

Заплува по-ниско, по-дълбоко, но и там нямаше нищо.

Все пак... видя светлина далеч пред себе си. Малка самотна светлина, издигаща се, увеличаваща се, прииждаща към нея, докато не осъзна, че тя е обект на нейното внимание, тя е търсеното от нея.

Къде са стълбите? Къде е подът?

Лъчът разкри (*отиде си, всичко си отиде*) празнота.

Нямаше стени. Нямаше ламперия. Нямаше килими, прозорци, столове.

Нямаше нищо.

Докато светлината на Джеймс ставаше по-силна, Амелия се огледа навсякъде в търсене на следа от къщата. Следа от нещото, което живееше тук.

Нямаше нищо.

Джеймс стигна до нея и Амелия взе фенерчето му, гмурна се, завъртя се, опитваше се да намери къщата, техния клуб, техния (*Потскръбър*, помисли си момчето) дом.

Когато насочи светлината обратно към Джеймс, той клатеше глава.

Отиде си, изрече безмълвно с устни момчето.

Наистина.

Беше си отишла.

Бяха останали само двама тийнейджъри, които плуваха в средата на много мрачно езеро.

Къщата. Нямаше я.

34.

Беше от восък, помисли си Амелия. Можехме да го оформим във всичко, което бихме искали.

35.

Амелия си беше у дома. На дивана. Размишляваше.

Мислеше доста в дните след последните събития в къщата. Смяташе, че знае какво се е случило и защо. Това бе част от проблема; писна ѝ да пита *защо*.

В една особено динамична сутрин реши да се задълбочи. Опита се да намери информация за къщата. За езерото. Една къща на езерното дъно, вярваше тя, *трябваше* да остави следа. Но нямаше нищо. Нямаше снимки, статии, слухове. На всяка задънена улица, пред която се изправеше, изпитваше облекчение. Щом никой нямаше какво да разкаже за къщата... това не означаваше ли — по някакъв начин — че все още принадлежеше на Джеймс и Амелия? Ако никога не споделяха с друг, ако завинаги запазеха тайната си, нямаше ли вечно да остане тяхна и само тяхна?

Точно това беше. Едно от нещата. Едно от многото неща. *Искаше* да говори за къщата с абсолютно всеки. Искаше да каже на родителите си. Искаше да каже на приятелите си, че се бе изгубила цяло лято, защото беше попаднала на момче, беше попаднала на сал, завързан за къща на езерното дъно. Попаднала. Хваната. В капан. Буквално *трябваше* да държи устата си затворена, когато приятелката ѝ от детинство Кари ѝ се обади, за да я попита как е. Кари знаеше, че нещо не е наред. Амелия го усещаше във въпросите ѝ. Но нямаше начин приятелката ѝ да отгатне какво ѝ беше, затова не се страхуваше. Един наркоман щеше да подсмърча. Един алкохолик щеше да мляска със сухи устни по телефона. Но какво се очакваше от някого, който бе обсебен от къща?

Докато никой не знаеше какво ѝ има, никой не можеше да ѝ отнеме тайната.

Амелия осъзна, че мисли прекалено много. Прекалено много. Но какво друго ѝ оставаше? Къщата изчезна и остави двама им с Джеймс да се носят в празното езеро, в което нямаше по-голяма магия от което

и да е друго в света, с изключение, че това бе различно, това някога приютяваше къща, и в тази къща...

Какво?

Амелия затвори очи.

Джеймс.

Как ли беше Джеймс?

Разговаряха в дните след последните събития в къщата, но не им беше лесно. И двамата бяха замаяни. Дълго мълчаха между думите си. И още по-дълго — в края на изреченията си. Като че ли нещо ги забавяше, разтягаше сричките им, заглушаваше значението им.

Сякаш продължаваха да говорят под водата.

Амелия не сподели на Джеймс, че чува това протяжно разтягане навсякъде. И че вратите в къщата ѝ се затварят много по-бавно от нормалното. Някои като че ли го правеха сами.

Отвори очи.

Джеймс.

Как ли беше Джеймс?

Спряха да говорят след първите няколко дни, защото се чувстваха прекалено странно. Колко пъти можеха да си кажат, че бе невероятно, че бе ненормално, какво ще правим сега, какво ще правим сега, какво ще правим сега, след като достигнахме до апогея на приключението и сега трябва да се изправим пред скучния живот?

Колко пъти можеха да засегнат истинския въпрос, колко шантаво беше всичко, колко невероятно *плашещо*?

Не излизаха. Не правеха спонтанни разходки до третото езеро. Не ходеха на уроци по гмуркане. Не се целуваха. Не се натискаха в напълно обзаведената къща под водата.

Колко време мина?

Десет дни? Две седмици?

Амелия не помнеше.

Провери си телефона и видя, че никой не се е обаждал. Никой не беше писал. Добре. Така нямаше да ѝ се наложи да си държи устата затворена, да преглъща думите, които пълзяха по гърлото ѝ — за къщата, за чудесата, които едва не я погълнаха цялата.

Намерихме опасно магическо място. Място, на което да се влюбиш.

Загледа се в края на дивана, където за миг ѝ се стори, че видя възглавниците да се набръчкват, размазани от маската, която не носеше, от мехурчетата, които не издишваше.

Изгубихме го. И не знаем къде отиде.

Амелия изгони думите от главата си. Пусна телевизора и се отврати от всичко, което видя. Всичко ѝ се струваше толкова типично, толкова скучно в сравнение с онова, което намериха с Джеймс.

А после го изгубиха.

Изключи телевизора. Затвори очи.

Джеймс.

Как ли беше Джеймс сега?

36.

Джеймс не можеше да спи в стаята си, защото още се проветряваше от наводнението. Две седмици по-късно продължаваше да мирише странно. Все още миришеше като езеро.

Баща му се бе заел сериозно с проблема. Наистина правеше всичко, за да възвърне нормалния вид на стаята. За него беше проект, с който се гордееше. Джеймс нямаше нищо против. Радваше се, че баща му е обсебен. Чувстваше се по-добре относно собствените си обсесии.

Нямаше проблем да спи в дневната. Там разполагаше с телевизор. Само дето никой филм не му привличаше вниманието. Никой от тях не можеше да се сравнява с истинското приключение, което преживя. Екшъните не го впечатляваха така, както преди. Просто шайка хора, които се обличат като други хора и се преструват. Фалшификати. Миризмата, която се носеше от стаята му, беше нещо истинско. Тя не бе фалшива. В интерес на истината, *всичко* му се струваше малко влажно. Мислите му. Действията му. Начинът, по който нещата се накъдряха.

Дори миризмата на душа напомняше за езерото. Имаше чувството, че в тръбите плуват риби.

Джеймс не можеше да спре да мисли за третото езеро. Не *искаше* да спре да мисли за него. Продължаваше да си припомня гласа на Амелия, лицето ѝ, как се движеше в къщата. Там беше щастлива.

Негова ли бе вината, че изгубиха всичко?

Вярваше, че е. Вероятно проблемът започна, когато се опита да махне пиперника. По този начин алармира някого за нещо. Натисна грешния бутон. Почука на грешната врата. Попита *как*.

Тези мисли циркулираха като въртящи се топчета в главата му, когато седна на задната веранда и се замисли за Амелия. Трябваше да се отърве от миризмата на езерото. Не че беше неприятна или силна. В интерес на истината, бе прекалено слаба, далечна, и го подлудяваше.

Кануто лежеше на една страна в тревата. На светлината на умиращото слънце можеше да види колко боя се бе олющила. На

практика лодката вече беше сребристосива.

Спомни си премазващото вълнение, когато срещна Амелия за първи път. Колко изплашен беше да я покани да излязат. Колко невероятно бе, че му каза да.

Усмихна се. Не онази полуусмивка на тъгата, а пълната, истинска усмивка, която идваше след хубав спомен.

Извади телефона от джоба си и ѝ се обади.

Искаш ли...

Звънеше.

Какво ще кажеш да...

И звънеше.

Джеймс не вярваше, че ще се свърже с гласовата ѝ поща. Не можеше. Не и точно сега. Точно сега трябваше да вдигне и трябваше да поговорят, защото, докато се взираше в кануто, му хрумна хубава идея. И тъй като бе хубава и истинска, Амелия трябваше да ѝ отвърне, да вдигне телефона, да усети, че някой някъде във вселената се опитва да се свърже с нея, трябваше да вдигне телефона и да каже:

— Ало?

— Амелия?

— Да.

— Здравсти.

— Здравсти, Джеймс.

— Мислех си.

— Аз също.

— Така ли?

— Постоянно. Ти какво си мислеше?

— Мислех си, че трябва да излезем на среща.

Тишина.

После не.

— Среща?

— Да. Вечеря и филм. Истинска първа среща.

Тишина.

После не.

— Добре.

— Да?

— Да. Как бих могла да кажа *не*?

И двамата на седемнайсет. И двамата плахи. И двамата казват *да*.

— Утре? Късния следобед? В центъра?
— Да. Утре. Джеймс?
— Да?
— Обичам те. Съжалявам, че съсипах всичко. Обичам те.
— За какво говориш? Аз съсипах всичко!
— Не.
— Не. *Да*.
— Уха — отвърна Амелия. — Явно сме имали една и съща седмица.
— Дванайсет дни.
Момичето се засмя. Толкова хубаво беше да чуе смеха ѝ.
— Утре — каза тя. — Среща.
— Ще мина да те взема и ще излезем.
Затвориха.
Джеймс прибра телефона в джоба си.
Заплака. Не от тъга. Не и от щастие. Плачът му дойде от по-дълбоко място. От напълно потопено място.
Заплака и усети сълзите си бавни, по-плътни от всички сълзи, които беше изплакал някога. Плътни като вода.
Като езерна вода.

37.

Хапнаха в китайския на Симър Стрийт. Смяха се много, когато Амелия сбърка дамската тоалетна с мъжката.

— Не са обозначени както трябва! — каза тя.

Невероятно. Имаха причина да се смеят. Истински гаф. На истинска среща.

Размениха си истории за други първи срещи, а Джеймс сподели на Амелия за миризмата на езеро в къщата си. Тя му каза, че има чувството, че продължава да е под водата. Като че ли още не можеше да разбере как трябва да се държи на суша. Говореха много по темата. Зачудиха се дали и моряците не се чувстваха така, или хората, които работеха на круизни кораби, когато се приберяха у дома след месеци, прекарани в морето.

— Всичко ми е едно такова... нестабилно — сподели Джеймс.

— Промених се — сподели от своя страна Амелия.

Някои от нещата бяха лесни. Други — не. Но се чувстваха добре. Всяка дума. Всеки жест. Говореха за неща, за които искаха да говорят от дни. *Дни*. Не беше толкова трудно, колкото си мислеха.

Отново се смяха, когато на Амелия ѝ се падна късметчето: „Ще посетите мистериозно място“.

— Малко е закъсняло — констатира Джеймс.

Момичето сви рамене.

— Или пък не.

След като платиха и тръгнаха да излизат от ресторанта, Джеймс усети същата слаба миризма на езеро като тази у дома си. Подуши си ризата.

Вероятно беше от нея. Но не.

Отидоха на кино, но си тръгнаха по средата на филма. Всички в залата се смееха и си прекарваха чудесно, но не и те. Амелия използва думата *предвидим* и Джеймс веднага се съгласи с нея. Не че не можеха да вникнат в историята, по-скоро виждаха *през* нея и нямаше никаква магия в това.

Затова решиха да си тръгнат. И го сториха. Разговорът им се придържаше към сериозните теми, защото, независимо колко много се шегуваха, преживяваха нещо. Бяха *видели* нещо. Бяха го видели заедно.

Минаха през центъра и се насочиха към тъмните улички на по-хубавите домове — по-хубави от тези, в които живееха. Хората стояха на верандите си. Някои пиеха бира. Други пушеха цигари.

Амелия и Джеймс вървяха.

По-надълбоко.

Разговорът им достигна дъното, стана невъзможен като невъзможен басейн в мазето на невъможна къща. Достигна корените. Мястото, където растеше необяснимото, без абсолютно никаква светлина.

Джеймс го почувства. Почувства нарастващата бездна. Нарастващата помежду им бездна, която ставаше все по-голяма, без значение какво се опитваха да направят.

— Джеймс — каза Амелия, когато завиха наляво към още по-тъмни улички.

— Какво има? — Добре знаеше отговора на въпроса.

Момичето се спря и го погледна. Мрачната светлина скриваше чертите на лицето ѝ.

— Мисля, че трябва да прекратим това. Струва ми се, че съвсем рано достигнахме своя връх, и ако не прекратим това сега, ще прекараме остатък от живота си в разговори за нещо, което се е случило, когато сме се срещнали за първи път. Един ден всичко това ще е просто сън, отчасти кошмар, но ще се чувстваме обвързани един с друг заради него. Заради нещо нереално, което се е случило отдавна.

Нарастващата бездна.

— Не разбирам защо трябва да го прекратяваме — отвърна Джеймс. Но всъщност разбираше. Разбираше какво му казва Амелия. Болеше, но това бе всичко.

— Ще го преодолееш — каза момичето. — Аз също.

Една кола мина покрай тях. Джеймс имаше чувството, че двигателят си прави гаргара. Все едно бе мокър.

Чезнещата светлина изкривяваше лицето на момичето, сякаш носеше пластмасова маска.

— Добре — съгласи се Джеймс.

Амелия се пресегна и стисна двете му ръце.

Той си тръгна.

Тя пое в другата посока.

Докато вървеше, си мислеше какво бе сторила току-що. Така е правилно, каза си. Трябваше да е. Не можеше да стои още дванайсет дни и да си мисли за къща, която не съществува. Не можеше да прекара остатъка от живота си в разговори за времето, когато е била на седемнайсет.

Познаваше такива хора. Приятели на майка ѝ и баща ѝ. Заседнали. Уловени. Потопени.

Плачеше, докато вървеше, но вървеше смело. Постоянно гледаше назад, искаше да види дали Джеймс продължава да стои там, където го остави, или върви към нея, но погледът ѝ срещна единствено празнота. Мрак. Като участъците от езерото, които слънцето не можеше да достигне.

Мамка му, помисли си Амелия. Мамка му, защото болеше. Мамка му, защото беше права. Права? Имаше право да направи това, а Джеймс имаше право да не му се противопоставя.

Те знаеха.

Двамата знаеха.

Така бе редно.

Стана по-студено и Амелия се прегърна, опита се да се бори със студа. Да запази топлината и ведрината си на това хладно, мрачно място.

Зави вдясно.

Зави вляво.

Светлината тук беше по-добра. Слънцето не бе помрачено от високи сгради. Погледна зад себе си.

Джеймс?

Искаше ли да дойде за нея?

Отново погледна напред към къщите на улицата.

Една от тях привлече вниманието ѝ. Не заради незапалените лампи. А заради формата си. Заради размера си.

Амелия слезе от тротоара, прекоси моравата и отиде пред къщата.

Застана пред вратата и извади телефона от джоба си.

Обади се на Джеймс.

— Ало?

— Джеймс. Ела на „Честърфийлд“ и „Дарси“... — Амелия шепнеше развълнувана. Имаше чувството, че шепти и пици едновременно. — Ела сега.

— Амелия, току-що...

— Намерих я.

Тишина. После не.

— Намери я?

— Предната врата... поправили са я... някой я е поправил... и... и... има три стъпала до нея, но можеш да видиш... можеш да видиш как е било преди. Ела сега, Джеймс. Побързай.

— „Честърфийлд“ и „Дарси“.

— Да. О, боже мой, Джеймс. О, боже мой, прозорците. Покривът. Ела сега.

Амелия затвори. Отдръпна се от предната врата, отдръпна се достатъчно, за да вижда всичко едновременно.

Падна на колене на моравата.

Не се чувстваше щастлива. Не се чувстваше облекчена.

Беше различно.

Чувството, което изпитваше, бе по-дълбоко.

— Джеймс! — провикна се усмихната Амелия. — Намерих я!

Надалеч, като че ли приглушени от тонове вода и невидими вълни, тя чу стъпки по тротоара. Барабанните протяжни стъпки на Джеймс, който идваше да види къщата с очите си.

— Намерих я! — провикна се отново Амелия.

Тя също усети нарастващата бездна. Но не бездната помежду им. Бездната *отвъд* тях, сякаш те бяха светът, а всичко друго се свиваше, отстъпваше, превръщаше се в бряг, прекалено далечен, за да могат да го видят.

Амелия затвори очи.

Отвори ги.

Осветлението се задейства. Вътре в къщата. Светлините бяха тук.

Джеймс се приближи. Чувахе обувките му на тротоара, чувахе гласа му да идва от същото място в същата водна маса.

— Амелия! — провикна се той. Намираще се по-близо. — Къде е?

— Тази — отвърна тя и посочи, защото не беше сигурна, че ще я чуе. Нямаше проблем. Сам щеше да я види само след миг. Имаше нужда от малко навигация, за да намери хубавото място. — Тази — повтори момичето. — Където светлините грейнаха...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.